SERMAYE PARTİLERİ İKTİDAR OLMAK İÇİN VİZE İSTİYOR

İLK ÖNCE ABD'DEN ...

Turgut Özal eski MESS başkanı'dır. Amerika için çok güvenilir bir isimdir. Bunu sadece sosyalistler değil yabancı dilde yayın yapan pek çok haftalık dergi de açıkça yazmaktadır. Mesut Yılmaz bu referansın doğal mirasçısıdır. Süleyman Demirel, DGM'ci Süleyman'dır. Amerika'nın yıllardır tanıdığı bildiği bir isimdir, yeniden vize alması bile gerekmemiştir. Bülent Ecevit 12 Eylül'ün en büyük itiarafçısıdır. Bütün örgütünü, ilişkilerini reddetmiştir ve bu nedenle şimdi Süleyman Demirel'in arkasından nal toplamakta ve ANAP desteğinde kaybettiği yıllarını geri kazanmaya çalışmaktadır. Ecevit yapacak başka iş yokmuş gibi 12 Eylül sonrasında Amerikan televizyonlarına çıkarak nasıl uslandığını anlatmıştır. Vizesini tazeletmeyi başarmıştır. Erdal İnönü ise silik kişiliğine rağmen bu konuda kurt politikacılık yapmayı becermiştir. Deniz Baykal'ı Amerikancı ilan edip SHP yönetimini elinde tutmayı başarırken kimi sosyalistlerde Amerikan etkisinin SHP'nin uzağında kaldığı umudunu yaratmıştır. Amerikanın vizesini en çok hakkıyla almış olan şüphesiz ki Erdal İnönü'dür.

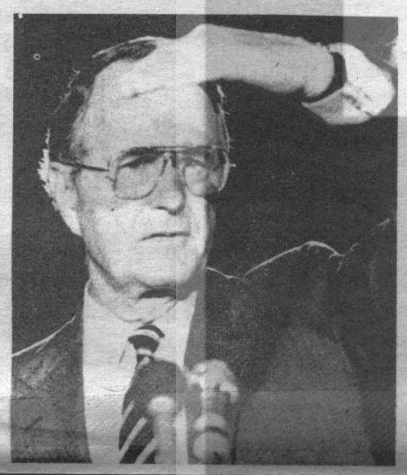

SONRA DA TÜSİAD'DAN !

TÜSİAD birkaç yıldır kendi toplantılarına katılıp konuşma yapan (siz bunu kendisine hesap veren olarak okuyun) burjuva partilerinin liderlerine yıldızlar verip duruyor. İnandırıcılıkta Ecevit'e 10 üzerinden 8, Demirel'e 10 üzerinden 7 gibi. 10-13 yıl önce gazetelerde sadece ilan verme yoluyla yer bulabilen TÜSİAD'ın bu pervasızlığı her seferinde burjuva basınına manşet oluyor, en azından bu tür haberler birinci sayfalarında mutlaka yer alıyor. İşin ilginç yanı ise TÜSİAD'ın oldukça bol notlu bir hoca haline gelmiş olmasıdır. Maşallah hiçbir lider 7'nin altında not almıyor. Artık TÜSİAD torpil mi yapıyor, yoksa hepsini ayrı ayrı mı çok beğeniyor orasını bilemiyoruz ancak belli sürelerde hepsinin birer gün arayla kapitalistlerin önüne çıkıp sınav vermelerini ve aldıkları yüksek notlara bakıp sevinmelerini ibretle izliyoruz. TÜSİAD vize konusunda zorluk çıkartmıyor, burjuva partilerin hepsini ayrı ayrı seviyor.

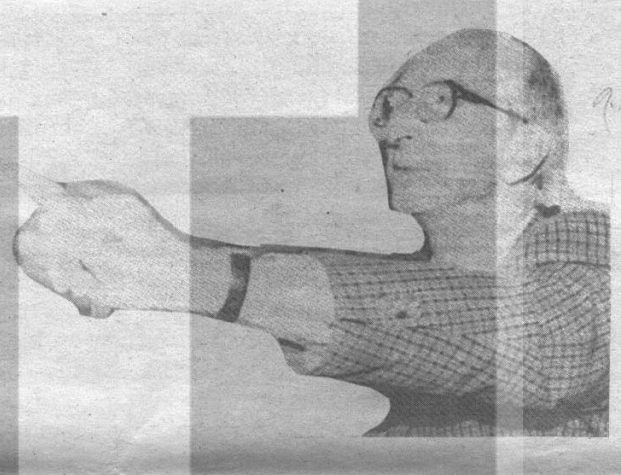

İŞÇİ PARTİSİ YOLUNDA

POLİTİKA

SEÇİM ÖZEL SAYISI

MERHABA,

"İşçi Partisi Yolunda POLİTİKA", ilk sayısını beklemeden seçimler nedeniyle hazırladığımız özel sayısıyla sizlere merhaba diyor.

Komünist güçlerimizin bir parçası olan siyasal hareketimizin EMEK, GELENEK ve 10 EYLÜL YOLU'nda ifadesini bulan kesimlerini temsil eden bizler; sizlere kendi yayınlarımızı sürdürmekle birlikte ortak bir yayında da sesleneceğiz.

Siyasal yaşamda hergün boşluğunu daha açık hissettiren açık bir devrimci işçi partisi için ortak bir faaliyet sürdürmeye karar veren; EMEK, GELENEK, 10 EYLÜL YOLU ve kimi bağımsız sosyalist unsurların girişiminin ortak bir yayını olarak, yayın yaşamında yerimizi alacağız.

Aramızda kimi ideolojik, politik ve taktik sorunlarında farklılıkların olduğunu biliyoruz. Ama yasal bir partiyi oluşturma yönünde adım atmaya girişecek kadar ortak noktalarımız olduğuna da inanıyoruz.

İşte, POLİTİKA bu ortak noktalarımızın altını çizecek, ayrılık noktalarımızı tartışacak ve beraber olduğumuz noktalarımızı artıracak, kamuoyuna hepbirlikte sesleneceğimiz bir yayın olacak.

Yayın yaşamımızın uzun, beraberliklerimizin güçlü olması dileğiyle, tüm devrimci sosyalistleri omuz omuza bir mücadeleye çağırıyoruz.

Hepinize yeniden Merhaba!..

İşçi Partisi Yolunda
POLİTİKA

Seçimler ve sosyalist tavır

Türkiye, şu günlerde 80 sonrasının üçüncü genel seçim atmosferini yaşıyor. Burjuva siyasal arenanın aktörleri olan burjuva partileri, sistemin kendilerine sunduğu tüm araç ve olanakları kullanarak kitleleri ideolojik bombardımana tabi tutuyorlar. Türkiye kapitalizminin 80 sonrası gerçekleştirdiği iktisadi siyasi düzenlemeler rejimin tahkim edilmesine yol açarken,siyasal tabloda bir özne olmaktan çıkarılmış solun güçsüzlüğünün de sağladığı ek avantajlarla burjuva ideolojisinin etkinlik alanı geçmişe kıyasla çok daha fazla genişledi. Mevcut rejimi tahkim etmeyi taahhüt etmiş olan siyasal partiler, bu üstünlüğü, toplumsal yaşamın tüm alanlarını kapsayıcı motiflerle, reklam kampanyalarıyla süsleyerek kullanıyorlar. Genel seçim atmosferinin sunduğu tüm avantajların yoğunlaşmış kullanımıyla, birbirinden farklı imişçesine yürütülen propaganda faaliyetleri sonuçta burjuva ideolojisinin işçi sınıfı ve genel olarak kitleleri saran ideolojik kabuğunu kalınlaştırıyor. Seçimlerin sistemin iktisadi-siyasi istikrarsızlıklarına yanıt vermede yetmezliğe düşmesinin yanısıra yeni istikrarsızlık halkalarının ekleneceği gerçeği, bu tabloyu değiştirmiyor.

Sosyalist hareket ise bu seçimlere etkin bir özne olmaktan yoksun olarak giriyor. Üstelik uluslararası plandaki gelişmelerin olumsuz etkilerini sırtında taşıyarak.

Sosyalist hareket,toplum içinde ulaşmak istediği duyarlı noktalara ulaşmada, global politika üretiminde, dönüştürme misyonunu realize etmede kullanacağı etkin araçlardan ve bu araçların en etkilisi devrimci bir partiden yoksun durumda. Parti olma bilinciyle, parti örgütünün örgütlerin en gelişkini olma üstünlüğü ve parti olanaklarıyla bir özne olarak kendini duyuramayan sosyalist hareket, ne yazık ki çok geri bir düzeyde, bağımsız sosyalist aday çıkarma tutumuyla sosyalizmin politika yapma onurunu korumaya çalışıyor.

Bağımsız sosyalist aday çıkarma ve bu eksende kapitalizmi tüm boyutlarıyla teşhir etmek, sosyalizmin propagandasını yapmak, şu konjonktürde Türkiye sosyalistlerinin politika yapma kararlılığını sergilemektedir.

Ancak önümüzdeki görev kapitalizmin teşhiri ve sosyalizm propagandasını en etkin araçlarla gerçekleştirecek, politika üretim ve etkinliğini Türkiye sathına yayabilecek ve inadımızdan öte burjuvaziye karşı giderek cepheden saldırıya geçip ideolojik kopuşları örgütleyecek bir işçi partisinin yaratılmasıdır.

Seçimlere ilişkin sosyalist tavır, bu bilinçle belirlenmek durumundadır. Seçimlerdeki eksikliklerimiz ve olması gerekenler ancak bu bilinçle belirlenecektir.

Biz sosyalistler,işçi sınıfı ve emekçileri burjuva ideolojisinin çıplak etkisi altında bırakan sol görünümlü apolitizmi reddederek, seçimleri politik bir olanak olarak değerlendirerek,bugünkü faaliyetlerimizi mevcut geri düzeyden kurtaracak açık devrimci işçi partisi hedefine bağlayarak, sosyalizm propagandası için ileri diyoruz.

*** YAŞASIN SOSYALİZM !**
*** İŞÇİ PARTİSİ İÇİN İLERİ !**

Sosyalizme doğru "Parti„yle, hep birlikte !

Burjuvazi liberal, "demokrat", muhafazakar, dinci, faşist aktörleri ile oyuna ara vermeksizin devam ederken, proletarya dili, kulağı ve siyasal kimliği olmadan bu temsili izlemek zorunda kalıyor. "İşçi partisi" bu soytarılığın karşısına sosyalist alternatifi koymak için gereklidir...

Türkiye sosyalist hareketi bir yeni silkinişin öngünündedir. Sosyalizm mücadelemizde yeni örgütsel araçlar yaratmak için Türkiye gerçekliğinin dayatmalarına daha fazla duyarsız kalamayacak olanların gündemlerine aldıkları bir silkiniştir bu. Sorumlu sosyalistlerin sürükleyeceği bir silkiniş...

Silkinişin tek konusu olmamakla birlikte temel ürünlerinden bir tanesi olarak "devrimci işçi partisi" hedefi ağırlığını hissettirmektedir.

Partililik bütün dönemlerde komünistlerin en üst ve gelişkin mücadele biçimi olma özelliğini korumuştur. Uluslararası ölçekte hareketimizin en bütüncül ve kalıcı mirasında partili mücadelenin damgası bulunur. Hareketimizin en seçkin liderleri partili olmanın onur ve sorumluluğunu üstlenmişlerdir. Sosyalizmin kendi içine kapalı bir uğraş olmaktan çıkarak kendi program ve toplumsal projeleriyle devreye girdiği her dönemin sürükleyici aracı partidir.

Hangi biçim ve düzlemde olursa olsun verili bir alanda partili mücadeleden daha gelişkin bir "biçim" sosyalistlerin mücadele günlüğünde kesinlikle yoktur. Bu günlükte yeni sayfalar açmanın eşiğine gelmiş bulunmaktayız.

Partili mücadelenin bu ayrıcalığı fetişlerle hiçbir işi olmayan sosyalistleri önlerinde biriken sorunların karşısına kestirme ve kolaycı çözümlerle çıkma tuzağına elbette düşürmeyecektir. Hareketi bu tuzaktan koruyacak olan iki önemli olanak vardır. Bunlardan ilki Türkiye sosyalist hareketinde emekçi kitlelere bir yasal işçi partisi ile hitap etmek ve sosyalizmi bütün veçheleriyle gündeme getirmek niyetindeki kesimlerin, bizlerin, bu partinin, örgütlenme sürecinin, partili mücadelenin bütün boyutlarını kapsamadığını ve siyasi iktidar mücadelesinin gerektirdiği bütün işlevlerin bu partiye devredilemeyeceğini bilmesidir.

İkincisi ve daha önemlisi, bir devrimci sosyalist işçi partisi ihtiyacı bu konjonktürde son derece somut ve doğrudan siyasal iktidar mücadelesi ile ilişkili boşlukları doldurmaya adaydır. Bu somutluk ve doğrudanlıkta kestirmecilik, kolaycılık ve fetişlere yer olamaz...

Bizim işimiz fetişlerle değil, ülkemizin ve hareketimizin gerçekleriyledir.

İşçi partisi, örneğin bir seçim döneminin içerisindeyken siyasal atmosferde proletaryanın, emekçi kitlelerin yalnızca burjuvazinin çirkefini solumasına isyan edenlerin işidir. Çirkefin rahatsız ve tehdit edilmesi, karşısına bambaşka bir siyasal tarzın çıkarılması işi biz sosyalistlerin görevi, bunun yerine getirilmemesi yine biz sosyalistlerin ayıbıdır.

İşçi partisi, sosyalistlerin kendi dünyalarına hapsolarak koskoca bir geleceğe uzanamamasına tahammül edemeyenlerin işidir. Bugün kendi sınırlarımızı kırmak, burjuvazinin hareket alanını sınırlamak, proleteryayı siyasal mücadele alanında giderek özgür kılmak anlamına gelecektir. Parti bu sınırların meydan muharebesini verecek bir araç olarak ortaya çıkacaktır.

İşçi partisi, siyaseti ezilen-sömürülen sınıflar nezdinde yalnızca kendilerine sunulan sahte vaadlerden bir demet seçme edilgenliğine indirgeyen sistemin içerisinde etkin bir öznenin kitlesel politika yapmasını örgütleyecek ihtilalci mantığın işidir. Onların anahtarlar, yeşil kartlar ve geçmiş korkusu dışında hiçbir şeyleri kalmadı; biz yaşamın topyekun yeniden örgütlenmesini konu alan bir seçenek oluşturacağız. Bu seçeneğin silahı birleşik partimiz olacak.

İşçi partisi, kendi sınıfının kollektif mücadele arzu ve bilincini yaratma, onun özgüvenini pekiştirme ve ona kendi iktidarını hissettirme görevini ciddiye alanların işidir. Bu iş için partili mücadeleden daha iyi bir mekan bugüne kadar yaratılamadı, yaratılamamasını bilimsel sosyalizm ve tarih bilincinin ışığında anlamlı kılanlar bu mekanı yaratmaya soyunuyorlar.

İşçi partisi, işçi sınıfını bugün düzen içi perspektiflere mahkum eden sendikal yapıların kuşatılması, dönüştürülmesi ve gerektiğinde yerlebir edilmesini aynı sınıfı devrimci mücadeleye yatkınlaştırmak için kaçınılmaz görenlerin işidir. Sendikaların sarsılacağı ve sınıfı siyasal mücadeleye yatkın hale getiren daha dinamik örgütlenmelere doğru çekilmesi partili mücadelenin en büyük sevaplarından birisi olacaktır.

İşçi partisi, düzenden siyasal anlamda kopmak için elle tutulur bir örgütlenmenin beklentisi içerisinde olan kesimleri umursayanların, sosyalist mücadelede "biz zaten buradayız" yaklaşımını sevmeyenlerin işidir. Sosyalist mücadele şimdiye kadarki deneyim ve kazanımlarını daha genel bir tercüman işlevini üstlenecek olan "parti"ye aktararak, mücadele etmek için güçlü bir örgütlenmenin himayesine gereksinim duyanlara çarpıcı bir armağan verecektir.

İşçi partisi, şimdiye kadarki deneylerden ortaya çıktığı gibi enternasyonalist görev ve sorumlulukların partili kimlikle daha etkin ve güvenli bir biçimde yerine getirileceğni kavrayanların işidir. Yalnız bizlerin değil, dünya ölçeğinde komünistlerin güven tazelemeye ihtiyaçları varsa, işte biz buna, hedeflediğimiz birleşik parti ile, adayız.

İşçi partisi sınıf düşmanı ile her alanda ama bu arada gericiliğin egemenliği altına giren bilim cephesinde de mücadele etmenin yollarını arayanların işidir. Bilimde partizanlığın ne anlama geldiğini partizan bilim adamları yaratarak dosta düşmana öğreteceğiz.

İşçi partisi, Kürt devrimci hareketinin sınıfsal dinamiklerden büsbütün uzakta boy atmasına seyirci kalmak istemeyenlerin işidir. Kendisine etkin mücadele araç ve biçimleri bulmuş bir ulusal hareketin gerek kendi geleceği, gerekse onun taşıdığı devrimci ögelerin Türkiye proletaryasının iktidar mücadelesine kan vermesi için devrimci işçi partisinin siyasal açılımlarının ve onun örgütsel olanaklarının olağanüstü büyük önemi vardır.

İşçi partisi, emekçi gençliğin lumpen alt-kültürlere karşı devingen ve radikal bir alternatifi hemen yanıbaşında hissedeceği merkezi örgütlenmeleri ve bu örgütlenmeleri doğrudan siyasal mücadeleye taşıyacak bağları oluşturmada daha fazla zaman kaybedemeyeceklerin işidir. Türkiye'de sosyalizmin genç proleterlerin ellerinde yükseleceğini bilip onları kah sınıf atlama güdülerine, kah mistik ideolojilere, kah kaderciliğe terketmek, sonuçlarına bizlerin katlanacağı büyük bir sorumsuzluktur.

İşçi partisi, öğrenci gençliğin devrimci demokrat çizgilerin elinde kısa soluklu çıkışlarla depolitize edilmesinin önüne "partili gençlik" onuru ile çıkmak isteyenlerin ve bu anlamda sosyalist gençlerin de işidir. Sosyalist öğrencilere geçici olanın mücadele ruhunun değil öğrenciliğin olduğunu öğretecek olan parti çatısıdır.

Son olarak, İşçi partisi şu anda mevcut yasal sosyalist partilerin dolduramayıp üzerini örttükleri bir boşluğu, popülizmden ve reformizmden köklü bir biçimde ayrılan ileri bir program anlayışıyla doldurmak isteyenlerin, Türkiye sosyalist hareketine şimdiye kadar yaşanmış deneyimlerin ötesine geçen ve onları aşan ileri bir program kazandırmak isteyen sosyalistlerin partisi olacaktır.

İşimizi iyi bilelim, şu andaki nesnellikte sosyalizm mücadelemize ciddi olanaklar sunacak olan "işçi partisi"ne, onun oluşum çabalarına omuz verelim. Sosyalizmin siyasal temsilini sosyalist olamayanların eline bırakmayalım.

Yaşasın işçi partisi yolundaki birleşik mücadelemiz!

NEDEN PARTİ ?

- **Egemen kapitalist toplumsal ilişkilerin devrimci bir tarzda aşılması,**
- **Bu mücadelede işçi sınıfının ideolojik, ve politik öncülüğünün sağlanması,**
- **Her türden siyasal gericiliğe karşı savaşın yükseltilmesi,**
- **Demokrasi ve bağımsızlık mücadelesinin toplumsal devrim projesinin ayrılmaz bir parçası haline getirilmesi,**
- **Sosyalizmin evrensel mirasının korunması ve zenginleştirilmesi,**
- **Kürt ulusunun onurlu kavgasıyla dayanışma, bu kavganın sınıfsal bir içerik kazanması yolunda destek verilmesi,**
- **Enternasyonalist geleneğimizin yaşatılması için,**

P A R T İ

Türkiye'yi kimler yönetiyor!

Körfez Savaşı'yla birlikte yaşanmaya başlananlar Türkiye'de siyasal rejime ilişkin kimi gerçeklerin gözler önüne serilmesini kolaylaştırdı. Parlamento gibi burjuva düzeninin "meşru" aygıtları hızla geri plana düşerken, rejimin "asıl" aktörleri tüm çıplaklıklarıyla ortaya çıkmaya başladılar. Ulusal ve ulusötesi misyonlarıyla MGK, MİT, Cumhurbaşkanlığı, basın, TÜSİAD'ın ve polisin eşliğinde, tıkanma boyutlarına gelen Türkiye kapitalizminin yönetiminde söz sahibi kurum ve odaklar olarak ağırlıklarını koydular.

Önümüzdeki seçimle yeniden itibar kazandırılmaya çalışılan kurumlar bir kenarda dururken, Zonguldak ve Paşabahçe'nin yaşandığı bir dönemde "işçilerin muhatabı benim" diye ortaya çıkan Çankaya'nın şişmanı oldu. Türkiye'de siyaset sahnesi siyasal kuruluşlardan çok Cumhurbaşkanı'nın yüzsüz açıklamaları, TÜSİAD'ın serzenişleri, olağanüstü hal valisinin icraatı, üst düzey ordu yetkililerini kafakola alma uğraşları ile doldu. Seçimler bu aktörlere parlamenter dublör arayışı ile birlikte ortaya atıldı.

Olağanüstü hal, anti-terör yasası, sınır ötesi operasyon, Körfez Savaşı'na katılma MGK tarafından kararlaştırıldı, parlementoya onaylamak düştü...

PARTİ DEĞİL ŞİRKET...

Son bir kaç yılda siyasal parti kavramı iyiden iyiye anlamını yitirdi. Türkiye, seçimlerde en çok oyu alan siyasal kuruluşlar tarafından değil, 12 Eylül'den bu yana varlıklarını giderek pekiştiren MGK/polis/MİT ve Cumhurbaşkanlığı ekseninde yönetilmektedir. Bugün adına siyasal parti denilen kuruluşlar bu 3 odaklar arasındaki güç ilişkilerine tutunarak çıkar sağlamaya çalışan birer şirket görünümündedir. Türkiye'nin yönetimi ile ilgili kararlar hükümet tarafından değil, daha çok yukarıdaki odaklar arasında sürdürülen pazarlıklar sonucu alınmaktadır.

Sandıktan kim çıkarsa çıksın, asıl misyonu yönetmek değil, TÜSiAD'dan MİT'e bu güç odakları arasındaki ilişkileri belli bir dengeye oturtmak olacaktır.

Yaşanan bir meşruiyet krizidir !

Rejimin siyasal bunalımı aynı zamanda 12 Eylül'den bu yana oluşturulan yapıda bir kilitlenmenin ürünüdür. Devlet iktidarı çıplaklaşmıştır. Bu çıplaklığı örtecek tek incir yaprağı olan depolitizasyon, bugün yalnız işçi sınıfını ve emekçi halkı değil, aynı zamanda burjuva siyasetini de kilitlemiştir.

Düzen güçleri iktidarıyla, muhalefetiyle yeniden bir meşruiyet arayışına girmişlerdir. Sırf bu arayışın kendisi bile sistemin meşruiyetinin sorgulanmasına olanak sunmaktadır. Zor ve depolitizasyonun üzerinde durduğu maddi zemin kaymaya başlamış, düzeni tahkim edecek yeni bir mevzi arayışı seçimleri gündeme getirmiştir. Bugün "güzel gelecek" vaadleriyle ortaya çıkan düzen partilerinin seçim meydanlarına, reklam seferberliklerine yansıtmadıkları bir acizlik vardır. Hemen hemen hepsi Türkiye'de 12 Eylül'den bu yana iyice tahkim edilmiş güç odaklarını, çıkar çevrelerini ikna etme uğraşı içerisine girmişlerdir. Burjuva toplumunda bunun şaşılacak bir yanı yoktur. Ancak Türkiye kapitalizmi siyasal istikrarı parlamentoya ve burjuva demokrasisinin bilinen kurumlarına havale edemeyecek denli zayıf bünyelidir.

Rejimin siyasal bunalımı aynı zamanda 12 Eylül'den bu yana oluşturulan yapıda bir kilitlenmenin ürünüdür. Devlet iktidarı çıplaklaşmıştır. Bu çıplaklığı örtecek tek incir yaprağı olan depolitizasyon, bugün yalnız işçi sınıfını ve emekçi halkı değil, aynı zamanda burjuva siyasetini de kilitlemiştir.

Burjuva partileri seçimin sıkıştırmasıyla bir siyasal kimlik arayışına girdilerse de bunun boyutları reklam sektörünün desteklediği bir imaj yarıştırmasının ötesine geçemiyor. Burjuva partilerine de sirayet eden depolitizasyon bol keseden yapılan gelecek vaadlerinin inandırıcılığını ortadan kaldırıyor. Sermaye partilerinin, oturmuş bir parlamenter yapı içerisinde kök salma ve bir gelecek tasarlayabilme şansları yoktur. Türkiye toprağı burjuva siyasal akımların kendilerini kökleştirmelerine izin vermiyor. Önümüzdeki dönem her zamankinden fazla bir biçimde çıplak sınıf karşılaşmasına gebedir. Bu karşılaşmada işçi sınıfının siyasal donanımının oluşturulması ve geliştirilmesi esas görevdir.

Burjuva siyasetinin çirkin yüzü

Türkiye'de burjuva siyaseti kendi saygınlığını tesis edecek derli toplu bir görüntüden hepten uzaklaşmıştır. Burjuva partilerine itibar kazandırmak adına Amerikan seçim propagandalarından esinlenen yöntemlerle, reklamcılık hileleriyle işçi sınıfının burjuva siyaset kalıplarına bağlanabileceği kuşkuludur.

Düzen partileri ise çoktandır siyasal kimliklerini yitirmiş ve birer şirkete dönüşmüştür. Belli çıkar çevrelerinin gönlünün rahat etmesi, gündelik manevralarla küplerinin dolması için adına "yüce" denilen meclisin yasama tekeli kaldırılarak kanun hükmünde kararnameler devreye sokulabilmektedir. İşbitiricilik adına, burjuva siyasetinin çirkin yüzünü saklayan mevziler hızla terkedilmiştir. Bugün Türkiye'de burjuva demokrasinin kutsadığı parlamento, seçim gibi kurumların inandırıcılığından sözetmek giderek güçleşmektedir. İçinden geçtiğimiz seçim ortamında rüşvet, yolsuzluk ve çürüme muhalefet partileri tarafından iktidar partisinin kirli çamaşırları olarak sergilenmeye, "hesap soracağız" sloganı ile burjuva siyasetine yeniden saygınlık kazandırılmaya çalışılmaktadır.

İşçi sınıfı sosyalizm cephesindeki siyasal ve örgütsel bir derinleşmeye yanıt vermeye hazırdır...

Evet, Türkiye giderek bir siyasi krizin eşiğine yaklaşmaktadır. Seçimler, burjuva siyasetindeki çürüme ve yozlaşmanın giderilebileceği bir istikrar ortamını vaad etmekten uzaktır.

Bugün düzeni içerden zorlayan dinamikler, işçi sınıfı hareketi ve ulusal hareket burjuva demokrasisinin "olağan" kurumlarının işleyişini zorlamakta, TÜSİAD'ından, Ordu ve MİT'e kadar yönetim odaklarını daha fazla ön plana çıkartmaktadır. Diğer yandan düzenin giderek çıplaklaşan bu güç odaklarına birer kılıf giydirilme gereksinimi de ortaya çıkmıştır. Günümüzde bir siyasal derinleşmeye herzamankinden daha fazla yanıt verebilecek durumda olan işçi sınıfını düzen partilerinin dizginleme olanakları giderek daralmaktadır.

Hareketlilik ve canlanma anlamında depolitizasyon çemberi yarılıyor. Bu süreci yalnızca bir hareketlilik olarak değerlendirilmenin ötesinde, işçi sınıfı cephesinde bir siyasal ve örgütsel derinleşmeye de ihtiyacı vardır.

Devrimci İşçi Partisi bu derinleşmenin bir aracı, sınıf siyasetinin önünü açacak bir girişim olacaktır. Burjuvazinin çürüyen kurumlarının karşısında sosyalizmin genç ve diri bir örgütlenmeye mutlaka gereksinimi vardır.

☆ ABD jandarmalığına HAYIR ☆ NATO' dan çıkılsın ☆ Üslere el konsun

Amerikan kartalı yine yüksekten uçuyor...

İşçi Partisi Yolunda Politika'nın ilk sayfasında "ABD'den vize almaktan" söz ediliyor. Yanlış anlaşılmasın, söz konusu olan basit bir ABD aleyhtarlığı değildir. Türkiye'de sosyalistler on yıllardır ABD'nin marifetlerini anlatmaya çalışıp duruyorlar ama aynı zamanda emperyalist sistemin geçirdiği değişimleri, farklılaşmaları da gözardı etmiyorlar. Kısacası ABD ile ilgili söylenenler basit birer saplantı değildir; çünkü ABD yaklaşık olarak 45 yıldır emperyalizmin liderliğini yapıyor.

Hafızalarımızda henüz çok canlı olan Körfez Savaşı sonrasında Amerika üzerinde yıllardır asılı duran Vietnam gölgesinden ve yine pek çoğumuzun rahatlıkla hatırlayabileceği Jimmy Carter'ın İran skandalının yarattığı moral bozukluğundan kurtulmuşa benziyor. Hatta 1960'ların sonunda hakim hale gelen iktisadi yenilgi psikolojisinden de, bir süre için bile olsa çıktıkları söylenebilir. Kısacası Amerika kendini tekrar dünyanın tepesinde hissediyor. Peki ya gerçekte neyin üzerinde duruyor?

Açık konuşmak gerekirse "yükseklerde durmak" Amerika için yeni bir şey değildir. 45 yıldır Amerika zirvedeki devlet olma özelliğine sahip. Amerika'nın son 20 yılda kapitalist dünyadaki rakiplerince (özellikle Japonya'yı kastediyoruz) oldukça zorlanmış ve hırpalanmış olduğunu elbetteki göz ardı etmemek gerekiyor. Ancak boş umutlara kapılmanın da bir anlamı yok. Örneğin dünyada ve ülkemizde kimi pembe gözlük camı kullanan iyimserler Amerika'nın son 20 yıllık hırpalanmışlığına ve sosyalist ülkelerin çoğunda yaşanan çözülmeye bakarak, "artık çekişme ortamı kalmadı, dolayısıyla artık zirvede Amerika'nın durmasına ve nükleer silahlara gerek kalmadı" diye sevinçle ellerini çırptı. Pek çok komünist partisi bu anlamsız iyimserlik seline kapılarak adını bile değiştirdi ve kısa sürede sosyal demokratlaştı. Saf saf emperyalizmin militarizmden vazgeçebileceğine inanılmaya başlandı.

Körfez Savaşı ise bir kez daha iktisadi gücün askeri güce her zaman denk düşmesi gerekmediğini ve dolayısıyla eldeki nükleer vurucu gücün zayıflatılmasının bile savaş tehlikesinin bittiği anlamına gelmediğini açıkça gösterdi. Kapitalist dünyanın zirvesinde oturmak için iktisadi güç gereklidir ama bu tek başına yeterli değildir. Yoksa Japonya ve Almanya'nın Körfez Savaşı'nda sadece para veren taraf olarak kalmaları başka nasıl açıklanabilir ki? Amerika Körfez Savaşı'ndaki askeri gücün yüzde 85'ini sağlamıştı. Savaş kararını da bizzat Bush ve danışmanları, yani Amerika verdi. Birleşmiş Milletler ise ortada bir süs gibi durdu ve seyretti sadece. Amerika bütün güçlü kapitalist ülkelerden farklı olarak gerek kendisinin, gerekse de "dostlarının" iktisadi ve diğer çıkarlarını "güvenceye" almak için silahlı güç kullanma "hakkına" sahip olduğunu kendisine ve tüm dünyaya kanıtladı.

Körfez Savaşı'nın en önemli dersi Amerika'nın dünyada kendi çıkarları doğrultusunda bir "güvenlik sistemi" oluşturmak için yeni, irili ufaklı ittifaklar oluşturacağını göstermesiydi. Bu dünyayı yönetmenin yeni yöntemidir ve isim babası Bush'un deyimiyle söylersek "yeni dünya düzeni"dir. Bush kısa bir süre önce Türkiye'ye geldi. Neden geldiği ortadadır. Ünlü Hazır Çekiç'in ne anlama geldiği ortadadır. Amerika dünyada veya ülkesinde birilerinin fikrini değiştirmek, burnunu sürtmek istediğinde oluşturduğu yeni ittifaklar mekanizmasını kullanmayı planlıyor. Bu Amerika'nın dünyayı kendi çıkarları doğrultusunda şekillendirebilmesi, daha doğrusu ezip büzmesi anlamına geliyor. Amerika böylece her türlü devrimci hazırlığa karşı koyma yeteneğini artırmayı hedefliyor.

Dünyanın bundan sonra Amerikan kartalı'nın kanatları arasında güven içinde olacağı masalını anlatanlara inanmayın. İnsanlığın önündeki tercih sayısı sınırlıdır:

YA SOSYALİZM, YA BARBARLIK !

DIŞ POLİTİKADA TÜRKİYE

Yeni düzende Türkiye'ye görev

Türkiye, yıllar önce soğuk savaşın başlangıcında nasıl antikomünizmi körükleyerek, Kore Savaşı'na balıklama atlayarak, Birleşmiş Milletler'de Amerikan şakşakçılığı yaparak, ordusunu genişletip NATO'nun, yani Washington'ın emrine sunarak dünya üzerindeki yerini güçlendirmeye çalışmışsa, bu kez de geleceğini benzer bir yolda aramaya başladı. Türkiye'nin bu sefer elindeki kozlar, önündeki araçlar neler? Birincisi, Amerika artık Ortadoğu ve Arap dünyasında Sovyetler'den boşalan tüm ipleri eline alma şansını yakalamış durumda. Eskiden modern ve güçlü ordusuyla İsrail jandarması yeterli görülebiliyor, Türkiye'nin Sovyetler'e karşı basit bir Amerikancılık rolünü sürdürmesi yetiyordu. Bunun için de Türkiye'ye fazla birşey vermek gerekmiyordu. Şimdi ise, Ortadoğu'nun çok yönlü bir fethi gerçekleştirilecekse, Yahudi İsrail'den daha iyisini, Müslüman Türkiye yapabilecektir.

İkincisi, Sovyetler'deki Türk cumhuriyetlerinde kapitalizme yönelmenin yolu "batılılaşma" ve "modernleşme"den daha kolay, milliyetçilik ve İslam üzerinden geçeceğe benziyor. Bu noktada Türkiye'nin köprü ya da pencere rolü anlamlı olabilir.

Üçüncüsü, Amerika bu çok yönlü saldırganlık döneminde fazla sayıda sağlam sıçrama tahtasına ihtiyaç duyacak. Türkiye buna da adaylığını koymak istiyor.

Türkiye bu kozlara dayanarak kendisini Batıya pazarlamaya çalışıyor.

Ancak tablo bu kadar da yalın değil. Ortadoğu ve Orta Asya'ya uzanmaya yetecek kadar doğulu, müslüman ve "Türk", Amerika'ya maşalık yapabilecek kadar da "modern" bir Türkiye, her zaman olduğu gibi iki arada kalmaya mahkum demektir. Bu konumdan da ne istikrar, ne güç çıkar.

Avrupa neden Türkiye'yi istemiyor?

Bir kaç yıl önce Türkiye'de herkes, ciddi ciddi AT üyeliğinin yaklaştığına inanmaya başlamıştı. YÖK Üniversiteleri biraz da bunun için bol diploma dağıttı. Şoför ehliyeti adedi arttırıldı; büyüme oranları biraz da bunun için yüksek gösterildi. İktidarın çağ atlama demagojisine yalnız köşeyi dönen yeni yetme zenginler değil, kapitalistlerin kendileri ve sokaktaki adam da inanır oldu.

Sonra, Avrupa'lı liderler, peş peşe Türkiye'nin daha çok eksiği olduğunu, AT üyeliğinin düşünülmemesi gerektiğini anlatmaya başladılar.

Batı Avrupa'nın kamuoyu sözkonusu olduğunda, insan hakları gibi sorunlar önem taşıyabilir. Ama Avrupa'lı kapitalistlerin bunlara bakarak karar vereceğine inanılamaz. Bir kere, ekonomik etkenler var.

Avrupa'nın işgücü ithaline ihtiyacı yok. İşsizlik orada da ciddi bir sorun. Sonra, ne kadar abartılıyor olsa da, Türkiye tekstilinin Avrupa'da bir rekabet gücü olduğu da doğru. Bir de, Türkiye ekonomisi ile Avrupa ortalamasını karşılaştırabilirsiniz. Türkiye için olağan hale gelmiş dengesizlikler ve dalğalanmalar, bir Avrupa ülkesinde yaşanırsa, bu çöküş olurdu. Entegrasyon bu dengesizliklerin sorumluluk ve sonuçlarının Avrupa tarafından paylaşılması demektir. Bunu kim, neden istesin? Ve sonuncusu, bugün Avrupa kapitalizminin uyumsuzluk sorunları nedeniyle Doğu Avrupa'yı entegre etmekte bile aşırı zorlandığı görülüyor. Türkiye kapitalizmi tek tek şirketlerin korumacılık ihtiyacından, teknolojiye kadar, tüm alanlarda Avrupa'ya daha büyük güçlükler çıkaracaktır. Üstelik bu ülkede işgücü ne kadar ucuz olursa olsun, iş yaşamı da o kadar huzursuzdur. Bunlar zaten vardı... Yeni dünya ise Amerika'ya yolu açıyor. Türkiye, -dünyanın belki de en kişiliksiz ve onursuz dış politikasını izleyen bu ülke- doğal olarak yüzünü hemen Washington'a dönmüştür. Avrupa kapitalizmi, Amerikan hegemonyasına karşı bir refleks olarak da Türkiye'ye fazla yüz vermemek niyetindedir.

Türkiye burjuvazisi, 1980 sonrasında dünya kapitalizmine yarım yamalak sığınmak yerine tam boy bir entegrasyonu samimi bir hedef olarak önüne koydu. Görünen o ki, bu hedef eski solcu reklam ve basın patronlarının hayali olarak kalacak. Türkiye'ye yine Amerikan jandarmalığı düşecek.

Kıbrıs'a barışı emekçiler getirecek

Gerginlik yaratmak, yine emperyalizme yaranmak çerçevesinde anlamlıdır. Büyük biradere ciddiye alınmaya değer olunduğunu göstermek gereklidir. Emperyalizmin yerleşik bir politikası dünyanın çeşitli kritik bölgelerinde istikrarsızlığın yaşatılmasıdır. Kıbrıs, Akdeniz ve Ortadoıu'daki önemi itibariyle böyle bir yer. Emperyalizmin ayakta tuttuğu istikrarsızlığın bir özelliği, oyunun kapitalizm için kabul edilebilir sınırlar içinde oynanmasıdır. Kıbrıs'da bu da var. Kıbrıs halkını bölen ulusal kinin ölmesi için yeterli zemin mevcuttur. Kıbrıs gibi ufacık bir adada Rum'u ve Türk'ü birleştirebilecek ortak kültürel ögelerin serpilip büyümesi hiç de zor değildir. Ancak bu gelişmede çıkarı olan tek güç her iki ulusun emekçileri. Çözüm de onların güçlenmesiyle elde edilecek. İngiltere'nin eski hayali, modern serbest bölge Kıbrıs'ın yaratılması, bugün Türkiye tarafından yeniden tedavüle çıkarılıyor. Türkiye barışçı, anti-emperyalist Sovyet planlarının devreden çıktığı koşullarda, Akdeniz'de bir HongKong'un yaratılmasını tasarlıyor. Ama ne çare... Emperyalizm kıyıda köşede serbest bölge kurmayı düşünecek kadar kendi evinde serbest değil. Aktaracak kaynak bulmak bir sorun. Ortadoğu'da acil ihtiyaç modernizasyonda değil, jandarmalıkta. Üstelik, Türkiye burjuvazisi ve düzen partileri, SHP'den MÇP'ye, Kıbrıs gibi bir şovenizm kaynağını kurutmaya hazır değiller.

KAHROLSUN YENİ DÜNYA DÜZENİ

ÖZEL SAVAŞA SON !

*** 70 yıllık şovenist politika iflas etmiştir!**

*** Yürütülen kirli savaş çözüm değildir!**

*** Emperyalist manevralar boşa çıkarılmalı!**

*** Kürt ve Türk işçi ve emekçilerinin çıkarı düşmanlıkta değil, dostluğu ve kardeşliği güçlendirmektedir.**

Türkiye Cumhuriyeti'nin 70 yıldır yürüttüğü Kürt ulusunu yok sayma ve zoraki asimilasyona dayalı politikasının iflas ettiği açıkça kanıtlanmıştır. Buna rağmen egemen Türkiye çevreleri Kürt halkına karşı yoğunlaştırılmış bir terör ve yoketme politikasını inatla sürdürmektedirler.

* Özel yetkilerle donatılmış yöredeki devlet görevlilerinin keyfi yönetimi anlamına gelen ve hukuk dışı yönetimin hukuksallaştırılması olan **OLAĞANÜSTÜ HAL UYGULAMASI;**

* "Bu dağlarda ot bile bitmemelidir" diyecek kadar Kürt halkına karşı kin ve düşmanlık temelinde ideolojik bir şartlanmayla eğitilmiş özel güvenlik görevlilerinden oluşturulan **ÖZEL HAREKET TİMLERİ;**

* Emekçi kitleler arasında düşmanlık yaratma ve emekçileri birbirine kırdırma ve böylece halk hareketini esas mecrasından saptırarak iç çatışmalara dönüştürmek amacıyla oluşturulan **KORUCULUK SİSTEMİ;**

* "Terör yuvalarını temizlemek" bahanesiyle bölge halklarını terörize etme amacına yönelik **SINIR ÖTESİ OPERASYONLAR**

Yürütülmekte olan **KİRLİ SAVAŞIN** saçayaklarıdır. Kürt ve Türk işçi ve emekçileri arasında suni düşmanlıkların yaratılmasını ve böylesi bir düşmanlığın kökleşmesini engellemek, sorunun dostluk ve kardeşlik temelinde, her iki ulus işçi ve emekçilerinin çıkarları doğrultusunda çözümünün yolunu açmak için:

OLAĞANÜSTÜ HAL KALDIRILSIN!
ÖZEL HAREKAT TİMİ DAĞITILSIN!
KORUCULUK SİSTEMİ İPTAL EDİLSİN!
SINIR ÖTESİ OPERASYONLARA SON!

Kürt ulusal sorununun kaçınılmaz bir sorun olarak kendini dayatması emperyalist merkezleri de soruna yakın ilgi (!) göstermeye yönlendirdi.

Başta ABD ve Avrupa emperyalistleri olmak üzere, emperyalist merkezler bir yanda Kürt ulusunun mücadelesini kendilerinin bölgeye yönelik emperyalist politikalarının aleti yapmak, diğer yanda Kürt ulusal sorununa kapitalist sistem içinde yumuşak bir çözüm bulmak amacıyla yoğun bir çaba içerisindeler. Bu çabaların bir parçası olarak çeşitli manevralarla Kürt ulusal hareketi içindeki burjuva ve milliyetçi kesimlerle işbirliğini güçlendirmeyi, yenilerini işbirliğine çekmeye ve genel olarak bunları egemen ulus burjuvazisi ile uzlaştırmaya uğraşıyorlar. Fakat unutulmamalıdır ki, Kürt halkının bugün çektiği acılar geçmişteki emperyalist politikaların bir sonucudur. Kürt halkının gerçek kurtuluşu her türlü emperyalist yönlendirmeden uzak, kapitalist sistemden bir bütün olarak kopuşla mümkündür. Bu nedenle:

EMPERYALİST POLİTİKA VE MÜDAHALELERE, EGEMEN ULUS BURJUVAZİSİ İLE HER TÜR UZLAŞMAYA karşı kararlı bir mücadele yürütülmelidir.

Kürt ulusal hareketinin ivme kazandığı bu koşullarda, egemen burjuvazinin kışkırtma ve provakasyonlarıyla Türk işçi ve emekçileri arasında şovenizmi yaygınlaştırma ve buna tepki olarak Kürt ulusal hareketi içinde düşmanlık temelinde bir milliyetçiliğin egemen olmasına, böylece Kürt ve Türk işçi ve emekçilerini karşı karşıya getirme çabaları artmaktadır. Bütün bu manevraları boşa çıkartmak, Kürt ve Türk işçi ve emekçi yığınlarının kapitalist sistemden, burjuva partilerinden milliyetçilik ve şovenizmden kopuşlarını sağlamak ve mücadele birliğini kurarak sosyalizme yönelmekle mümkündür.

HİÇ BİR DÜZEN İÇİ ÇÖZÜM İŞÇİ VE EMEKÇİLERİN KURTULUŞUNU VE REFAHINI SAĞLAYAMAZ.
KURTULUŞUMUZ SOSYALİZMDEDİR!
Yaşasın Kürt ve Türk proletaryasının MÜCADELE BİRLİĞİ!

SOSYALİZM HEDEFİNDE KÜRT VE TÜRK PROLETARYASININ MÜCADELE BİRLİĞİ GERÇEK KURTULUŞUN BİRİCİK YOLUDUR!

Kürt sorununun kaçınılması mümkün olmayan bir sorun olarak kendini dayatması doğal olarak ilgili bütün güç merkezlerini ve sınıfları bir tutum belirlemeye yöneltti.

Sorunun Ortadoğu ölçeğinde bir sorun olması emperyalist merkezlerin özel ilgisini çekiyor. Emperyalizm bölgedeki egemenliğinin devamı ve pekiştirilmesi çerçevesinde soruna yaklaşıyor. Esas hedefi gerektiğinde kaba güç de kullanarak kapitalist sistemden kopuşla sonuçlanacak dinamikleri ezmek, Kürt ulusal hareketi içindeki burjuva ve milliyetçi kesimleri kendi belirleyiciliğinde bölge egemen ulus burjuvazisiyle uzlaştırmak ve böylece sistem içi "yumuşak" bir çözüme ulaşmaktır. Bu nedenle bölgede sürekli bir askeri güç bulundurmaktadır.

Türkiye'de de sorunun şöyle veya böyle bir çözüm zorunluluğu kendini dayatmıştır. Bu kaçınılmazlık beyinleri ırkçılık ve şovenizmle zincirlenmiş B.Ecevit ve A.Türkeş dışında hemen bütün burjuva çevrelerce zımnen de olsa kabullenilmektedir. Egemen burjuvazi, kendi çıkarlarına en uygun ve en zararsız çözümü bulma arayışları içine girmiştir. Bu doğrultuda bir yanda açık terörist baskılarla yığınları sindirerek ulusal uyanışı yok etme, olmazsa kendi belirleyiciliğinde son derece güdük bir uzlaşma zemini dayatma, bu dayatma temelinde Kürt ulusal hareketi içindeki işbirlikçilerini güçlendirme ve yeni işbirlikçiler yaratma arayışı içindedir.

Kürt ulusu içinde de böyle bir işbirliğine istekli ve hazır kesimler bulunduğu gibi, bunların daha da genişlemesinin koşulları vardır.

Bu koşullarda Kürt halkının ulusal mücadelesini kapitalist sistem içinde boğma çabalarını boşa çıkarmak başta işçi sınıfının ve sosyalistlerin birincil görevi durumundadır.

ÖZGÜRLÜK ve SOSYALİZM

ÖRGÜTSÜZ İŞÇİ HİÇBİR ŞEY ÖRGÜTLÜ İŞÇİ İSE YENİLMEZ BİR GÜÇTÜR

Çalışan bir kişi ekmek ve özgürlük istiyorsa, bunu alabilmek için bir mücadele içine girmek zorundadır. Yılların bize öğrettiği, hakların verilmediği alındığıdır. İşte bu noktada karşımıza çıkan soru şudur: Bu mücadele nasıl yürütülmeli?

Bu soruya cevap vermeden karşımızdaki güçlere, mücadele verdiğimiz sınıfa bakmalıyız. Onlar nasıl yapıyorlar, bizi kontrol altında tutabilmek ve kendi hakimiyetlerini sağlamak için hangi yolu izliyorlar. Görürüz ki, birlik olarak, kendi aralarındaki çekişmeleri ve çelişmeleri bir yana bırakarak bizlere karşı birleşerek ve bunun gerektirdiği örgütlenmeleri oluşturarak. İşadamları derneği TÜSİAD bunun için vardır, MESS'ler, yani işverenlerin sendikaları ve işveren sendikaları konfederasyonu TİSK bunun için vardır. Yalnız bu kadar mı? Bu düzeni ayakta tutabilmek için koskoca bir devlet örgütlenmesi oluşmuştur. Hükümeti, parlamentosu ile, ordusu, mahkemeleri, hapishaneleri ile... vb. Ayrıca bu düzenin devamını sağlayacak üst yapı kurumları dediğimiz, kültürü ve ideolojisini de sürekli üreterek yaşamlarını sürdürmektedirler. Bunun için eğitiminden, basına, okullarından televizyonlara dek bir örgütlü mekanizma oluşturmuşlardır. Bu oluşturulmuş çark düzenin devamı yönünde tıkır tıkır işlemektedir.

Bunun karşısında mücadele edecek insanlara da, böylesine bir dev ahtapota karşı savaşmanın örgütleri gereklidir. Yani yaşamın her alanında karşı örgütlenme. Örgütlenmeyi belirli alanlarla sınırlı tutmamalı, ama her alanın ihtiyaç duyduğu örgütlülüğü de gereken alanlarda ayrı ayrı yaratmalıyız.

İşyerlerindeki ekmek kavgamız için, işçiler arasındaki her türlü ayrımı bir yana koyarak bizi işverenlere karşı tek vücut olarak çıkaracak bir örgütlenmeye, sendikalara ihtiyacımız vardır. Tabii bunun gerçek bir işçi sendikası olması önemlidir. Adı sendika olan ama işverenlerin işçileri kontrol altında tutmasına yarayan kuruluşlardan olmaması, gerçek işlevini yerine getirebilmesi için zorunlu şarttır. Ama yüzlerce, binlerce kişinin çalıştığı işyerlerinde herkesin sendikaya üye olup, aidatını vermesiyle örgütlülük tamamlanmış olmamaktadır. O zaman işyerlerinin bütün bölümlerini, kısım kısım kapsayan, atölyelerinden başlayan bir örgütlülük bize gereklidir. Bütün bunların üzerinde yükselen işyeri komiteleri örgütlenmesi, uluslararası işçi hareketinin olduğu kadar son yıllar ülkemiz işçi hareketinin de ortaya koyduğu önemli bir deneydir. Sınıf sendikalarının olduğu işyerlerinde, sendika örgütlenmesiyle örtüşen ve birleşen bir yapı arzeden işyeri komiteleri; sarı ve uzlaşmacı sendikaların bulunduğu alanlarda ise devrimci işçi muhalefetlerinin temel dayanakları olmaktadır. Böylesi bir örgütlenmeye dayanmadan yükseltilen sendika mücadelesinin kalıcı başarılar elde edemeyeceğini deneylerimizle de gördük. 12 Eylül darbesi sendikal faaliyeti yasaklayıp, DISK'i ve bağlı sendikaları kapatınca işyerlerinde örgütsüz durumda kaldık. Ama böylesi örgütlenmeler, bu durumlarda da kendi faaliyetini sürdürebilecek bir esneklik ve imkan verebilmektedir.

Sosyalist hareketin sınıfla kuracağı bağların güçlendirilmesi sendikal mücadeleye uzanan yukarıdaki türden mevzilerin değerlendirilmesine dayanacaktır. Ancak sınıfla kurulan ilişkilere siyasal bir kimlik kazandıracak olan, sosyalist hareketin siyasal bir güç olmasını sağlayacak öncü girişimlerin başarı kazanmasıdır.

Uluslararası işçi hareketinin ve sınıf mücadeleleri tarihinin gösterdiği büyük deney ise işçilerin en büyük ihtiyacının, ona bu düzene karşı yürüttüğü mücadelenin bütün yönlerinde ve alanlarında önderlik yapacak, kurmay bir örgüt olan işçi sınıfı partisi olduğudur. Böyle bir parti işçi sınıfının ideolojisi bilimsel sosyalizmle donatılmış, sınıfın öncülerinden sosyalist kadrolarda devrimci bir sınıf partisi olmalıdır. Barışçı koşullarda olduğu gibi, sermayenin kudurganca saldırıya geçtiği, işçilere ve tüm emekçilere yasal mücadele olanakları tanımadığı şartlarda da mücadelesini sürdürebilecek bir temelde oluşturulmuş bir parti olmalıdır. Ve sınıfın öncüleri böyle bir partide mutlaka yerlerini almalıdırlar.

Yaşamın çok renkliliği içerisinde, işçilere, özellikle öncü işçilere ihtiyaçların çıkardığı tüm alanlarda örgütlenmeleri gerçekleştirebilmektir. Bunlar, kimi zaman kültür alanlarında, kimi zaman ise yerleşim alanlarında oluşturulacak yapılardır. Bazen ekonomik, bazen siyasal yanları ağır basacaktır. Burada önemli olan bütün bu örgütlenmeleri tek bir hedefe doğru yöneltebilmemiz, sınıfın mücadelesinin birleşikliğine ve esas amacına hizmet ettirebilmemizdir.

Taleplerimizi yalnız seçimlerde

** Hiçbir izin ve sınırlama olmadan bütün çalışanlar, özgürce sendika kurabilmeli, üye ve yönetici olabilmeli,*
** Tüm çalışanlar sendikalaşabilmeli, memur vb. ayrımlar kaldırılmalı,*
** Herkes, sendikasını özgürce seçebilmeli,*
** Sendika seçiminde gizli oy, açık sayıma dayalı referandum uygulanmalı,*
** Sendikalar, ekonomik, siyasi, toplumsal hayata serbestçe katılabilmeli,*
** Sendikalar, siyasi partiler ve uluslararası kuruluşlarla özgürce ilişki kurabilmeli ve birlikte eylemlere katılabilmeli,*
** Sendikalar üzerinde, devletin idari ve mali denetimi kaldırılmalı,*
** Üye aidatlarının ödenmesi, üye ve sendika arasındaki bir ilişki olmalı,*
** Temsilciler ve tüm yönetim organları, işçilerin gizli oy ve açık sayımıyla seçilmeli,*
** İşçilerin, sendika yönetim organları üzerinde doğrudan denetimini sağlayabilecek, demokratik bir tüzük,*
** İşyerinde üretimin ve yönetimin denetlenmesine, işçilerce seçilen organlar yetkili olmalı,*
** İşten çıkarmalara ve işçi alımına işçilerden oluşan kurullar karar vermeli,*
** Toplu sözleşme yapma yetkisi, işyerindeki çoğunluk*

Zonguldak başlattı Paşabahçe sürdürdü Biz devam ettirelim...

İşçi hareketinde öyle eylemler vardır ki, tek bir işlerinde ve bölgede olsa bile; sınıfın tümünü etkiler, onu yeni bir ruhla yoğurur ve yeni bir şekil verir. İşte Zonguldak Grev ve Direnişi böyledir. Zonguldak eylemi yalnız maden işçilerinin yaşadığı bir direniş olmakla kalmayıp, önce bütün Zonguldak'ı sardı. Zonguldak mahalleleriyle, köyleriyle maden işçileriyle bütünleşti, adeta tek vücut oldu. Yeni bir tarihi maden işçileriyle birlikte yazmaya girişti. Bölgesiyle, halkıyla böylesine bütünleşen bir grev, bir direniş, bütün işçileri ve işçi hareketini derinden etkiledi. Ülkenin dört bir yanından, hatta ülke dışından yoğun bir dayanışma yaşandı. Ortak bir kurmay ve önder yokluğunda böylesi bir dayanışma, sınıfın ortak hareketini fiilen sağlayamadıysa da; Türkiye ölçeğinde yaşanan ilk genel greve önaçtı. Bütün eksikliklere rağmen ve sonuçta istenilenlerin hepsine ulaşılamasa da, Zonguldak sınıf hareketinde devindirici bir simgenin adı oldu. Kendine güvenin, sınıfın kazanabileceğinin, birleşmenin, örgütlenmenin, direnmenin, halkla bütünleşmenin adı oldu. 1991 yılını Zonguldak'la karşılayan işçiler, karların erimesiyle birlikte kitlesel eylemlerini yaygınlaştırıyorlardı. Tarihinde az görünen biçimde hemen her şehirde işçiler sokaklara çıkıyordu. Bu eylemlerde Zonguldak'ın verdiği moral, yaydığı kendine güven vardı. Paşabahçe işte böyle bir noktada, yeni Zonguldak oldu. Avrupa'nın ve Ortadoğu'nun cam üretiminde sayılı isimlerinden Şişe Cam'ın "teknolojik gelişimin" ardına sığınarak, sendikasızlaştırma girişiminin sonucu atılan yüzlerce işçi, Paşabahçe Cam'da sınıf kardeşlerinden koparılamadı. Onlar "atılan" kardeşlerini bağırlarına basarak, kendilerini fabrikaya kapattılar. Atılmak istedikleri fabrikaya hep birlikte sahip çıktılar. Paşabahçe bölgesindeki diğer işçiler, esnaf, işçi aileleri, emekçi halk yeni bir Zonguldak yarattı. Tarihinde direniş ve mücadele geleneğini yaşatmış, siyasal mücadelelerin nüve olarak da olsa köklü geleneklerine sahip olan bu 2.Zonguldak, işçi hareketinde yeni bir dönüm oldu. Çok zor olanı başardı. İşverene bütün atılan işçileri geri aldırdı.

İşçi mücadelesinde artık yeni bir çığır açılmıştı. Pancar Motor'da, Segura'da ve daha birçok işlerinde Paşabahçe'nin yolu izleniyordu. Zonguldak ve Paşabahçe'nin açtığı yolu devam ettirmek bizlere düşüyor.

TÜSTAV

İŞÇİLERLE GELECEK

değil hergün haykıracağız

sendikaya ait olmalı, % 10 vb. barajlar kaldırılmalı,
** Toplu sözleşmeye devlet müdahalesi önlenmeli, YHK lağvedilmeli,*
** Toplu sözleşme ile sağlanan zamlara -belli süreler içinde- enflasyon karşısında alım gücünü korumak için, fiyat artışları oranında ek yapılmalı,*
** Toplu sözleşmelerin imzalanması veya grev kararı, işçilerin onayı ile olmalı,*
** SSK işçilerin yönetimine devredilmeli,*
** Sigortasız işçi çalıştırılması engellenmeli,*
** Sendikalar kanunundaki başta 13 ve 17. maddeler olmak üzere işçi aleyhine tüm hükümler iptal edilmeli,*
** İşyerlerinde çalışanların "İş Güvenliği" sağlanmalı,*
** Hiçbir ücret kısıntısına gidilmeden daha kısa iş gününe geçilmeli,*
** İşsizlik sigortası kurulmalı,*
** Bütün işyerlerine kreş açılmalı,*
** Devletin grevi sınırlama ve erteleme hakkı olmamalı,*
** Lokavt suç sayılarak yasaklanmalı,*
** Grevlerde geçen sürelerin ücreti, işverenlerce ödenmeli,*
** Grev yerinde toplanma, çadır kurma vb. haklarına getirilen yasaklar kaldırılmalı,*
** Dayanışma ve Genel Grev hakkı dahil, sınırsız grev hakkı tanınmalı.*

Devrimci işçi hareketinin birliğini sağlamalıyız !

Türkiye'de işçi hareketi kitlesel eylemler yaşıyor. Önceki yılın bahar eylemlerini, bu yılı açan Zonguldak işçilerinin grevi ve yazı karşılayan İstanbul'dan Diyarbakır'a, İzmir'den Batman'a yüzbinleri aşan işçinin direnişleri takip etti. Ama bu eylemlerin hepsi kendi kanalında aktı, eşgüdüm ve ortak bir yöneliş sağlanamadı.

Zonguldak kömür işçileri Ankara yolunda barikatla durdurulurken, Paşabahçe, Pancar Motor, Aliağa, Petkim, Belediye işçileri çalışmaya devam ediyor. Gönülleri Zonguldaklı sınıf kardeşlerinde olsa bile. Birkaç ay sonra Paşabahçe işçileri fabrikaya kapanarak işten atılmaları durdurmaya, önlemeye çalışıyor. Bu sefer Zonguldak'lı işçiler ve diğer işyerlerinden ses gelmiyor. Yürekleri Paşabahçe'de olmasına rağmen. Daha sonra Pancar Motor... Belediye... Ve bu direniş kervanı böyle parça parça sürüyor.

Niye böyle? Niye ortak hedefler ve hemen hemen aynı amaçlar için mücadele eden işçilerin mücadelesi, birbirinden bu kadar kopuk?

Bu sorunun cevabı çok basit: Çünkü, bu bağı bağlayacak, koordinasyonu gerçekleştirecek bir örgütlülük yok. Her işyeri kendi somut sorunlarından yola çıkıyor. Ortak hedefleri öne çıkaracak merkezi bir yapı yok. Günümüzde bir çok sendika ise böyle bir organizasyonu gerçekleştirmek bir yana, diğer işçilerle bağı koparmayı temel amaç alıyor.

O zaman karşımıza bunu gerçekleştirecek bir yapı, bir örgütlülük ihtiyaç olarak çıkıyor. Bizleri tek bir hedefte birleştirecek, sınıfın birleşik ve örgütlü gücünü ortaya koyacak bir odak yaratmak... İşyerlerinde oluşan ve bugünkü mücadelelerde önemli yer tutan işyeri komiteleri işçilerin tabanda oluşan eylem birliğini sağlamaktadır. Devrimci sosyalist sendikacıların ilerici sendikal yapıların ve devrimci sendikal muhalefet hareketlerinin birlikteliği bu önderlik ihtiyacını karşılayabilir.

Böyle bir birliktelik işverenlerden ve devletten bağımsız bir sendikacılık hattında, "hak verilmez alınır" anlayışında, ekmek ve iktidar kavgasının birbirinden ayrılmaz inancında oluştuğu takdirde; işçi hareketinin bugün dağınıklığından ve birbirinden kopukluğundan gelen zaafları aşacaktır. Sınıfın gücünü sermayeye karşı ortaya koyacak, saldırıları alt ettiği gibi, kazanımların da yolunu açacaktır.

Bundan daha öte, sermayenin uluslararası düzeyinde örgütlenmesi karşısında işçi sınıfı örgütleri başka ülkelerin işçi sınıfı örgütleriyle dayanışmaya girmek zorundadır. Uluslararası sermayenin ezici baskısına karşı artık tek tek ülkelerde mücadele tarihin karanlıklarında kalıyor, uluslararası işçi sınıfı dayanışması ön plana geliyor.

SENDİKALARIMIZDA DENETİMİ ARTIRALIM! SENDİKAL DEMOKRASİYİ İŞLETELİM! SENDİKALARIMIZI SINIF SENDİKALARI HALİNE GETİRELİM!

Dünyada olduğu gibi, Türkiye'de de işçilerin sendikasızlaştırılması için büyük planlar yapılıyor, oyunlar oynanıyor. Açık söylemek gerekiyor ki, bunda başarılı da olunuyor. 12 Eylül darbesinden bugüne kâh sendikaları işlemez hale getirilerek, kâh sendika mücadelesinin elini kolunu bağlayan yasal düzenlemeler yapılarak, kâh da sendika yönetimlerinin ve sendikaların zaafları demogoji malzemesi olarak kullanılıp işçilerin sendikalardan uzaklaştırılmasında belli bir başarı sağlandı. Sendikalı işçi sayısı 11 yıl önceye göre % 25'leri aşan bir gerileme gösterdi. Hala "İşyerimde sendika istemem, sendikalaşan işçiyi hemen kapı dışarı ederim" diyen patronlar var. Ama bugün sendikalaşmanın önündeki esas tehlike; sendikaları "sendika" olmaktan çıkaran yapılardadır. İşçi kuruluşlarını basiretsiz avukat bürolarına çeviren anlayışlardadır. İşçi hareketine de, sendikalaşmaya da esas engel, bu sendikacılık türünden gelmektedir. Çünkü; "Sendika Ağalığı", "uzlaşmacı sendikacılık" dediğimiz bu sendikacılık, işçilerin mücadelesinde sürekli bir köstekleyici rol oynamaktadır. İşçileri işveren karşısında silahsız bıraktığı gibi, "sendikalardan soğutucu ve kopartıcı" bir işlev de görmektedir. Bu açıdan sendikalarımızı sınıf sendikaları haline getirmek için verdiğimiz mücadele, günümüzde çok daha önem kazanmaktadır. Bunun için sendikalarda işçilerin denetiminin artırılması yönünde daha yoğun bir mücadeleye girişmek zorundayız. İşçi denetimi her alanda etkili kılınmalıdır. Yalnız kongrelerde değil, izlenecek günlük taktiklerde ve politikalarda da kararı tek başına sendika yöneticileri değil, tabanın iradesi belirlemelidir. İşyerlerinde başlayan sendikal demokrasi, sendika hareketinin her sahasına nüfuz etmelidir. Toplu sözleşme aşamasında, öncelikle bütün işçilerin görüşleri alınmalıdır. İşçiler arasında oluşturulan komiteler aracılığı ile bütün gelişmeler tabana sürekli aktarılmalıdır. Sözleşme aşamalarında işçilerin direkt görüşlerine başvurulmalı, sözleşmenin imzalanması veya greve çıkış mutlaka işçilerin onayıyla olmalıdır. Sendikalarımız bizim vekaletimizi taşıyan kurumlar olmalıdır, vasiler değil! Sendikacıların bunu anlaması için zorlu bir mücadele gerekeceği açıktır. Onlar yıllardır, reşit olmayan çocuğa tayin edilmiş "vasi" gibi davranmaya alışmışlardır. Bizim namımıza ama bize hiç danışmadan anlaşma yapmaya, karar vermeye o kadar alışmışlardır ki; ilerici pek çok sendikacı bile sınıf sendikacılığını savunur görünmesine rağmen, pratikte sendikal demokrasiyi hayata geçirememektedir. Bunun için görev tabanda bulunan bizlere düşmektedir. Sendikalarımızı denetleyeceğiz. Ücretlerimiz, çalışma ve yaşam koşullarımız üzerine alınacak kararları bizden habersiz alma alışkanlıklarına son vereceğiz. Sendika yöneticilerinin maaşları da dahil, sendikalarımızın yönetimini, mücadele politikalarını biz belirleyeceğiz. Sendikal demokrasiyi sözde bırakmamak için, buna işlerlik sağlayacak komiteler, şube ve bölge üyeleri, temsilciler toplantısı gibi düzenlemeleri aynı zamanda tüzük hükmü de yapmalıyız.

SEÇİMLERDEN SONRA ÇOK BÜYÜK ZAMLAR GELİYOR

- ENFLASYON VE İŞSİZLİK ÇIĞ GİBİ BÜYÜYOR!
- İŞÇİNİN VE KÖYLÜNÜN MİLLİ GELİRDEN ALDIĞI PAY YARI YARIYA AZALIRKEN SERMAYENİN PAYI İKİYE KATLANIYOR!
- TÜRKİYE'NİN İÇ BORCU 60 TRİLYON, DIŞ BORCU 50 MİLYAR DOLAR!
- VERGİLERİN YÜKÜ EMEKÇİ KİTLELERDEYKEN, BÜYÜK SERMAYE İŞÇİLER KADAR VERGİ VERMİYOR!

Türkiye'de yüksek enflasyon niçin bilerek uygulanıyor?

Çünkü enflasyon Türkiye'de sanayi mülkiyetinin yabancı sermayenin eline geçmesi en güzel araç. Siyasi iktidar, yabancı sermayenin istediği altyapı ve şehirlerin vitrinlerini enflasyonu patlatmak pahasına yapıyor. Büyük oteller, iş merkezleri, haberleşme ağları, havayolları, otobanlar hep bu değişim için.

Alınan tüm borçların % 70'i buralara akıyor. Yabancı sermaye ise önce bankacılık, ardından ofisyerle geldiler. Sonra ticarete başladılar. Sırada büyük şirketlerle ortaklık var. Daha sonra ise özelleştirme kisvesi altında KİT'lerin yabancı sermayeye devri bulunuyor. Satılan 5 çimento fabrikası bunun ilk örneklerinden. Bütün sermaye partileri programlarında değişiklikler yaparak özelleştirmeyi başa aldılar. Hepsi çok iyi biliyor ki, bunun dışına çıkmak iktidarı kaybetmek demek. Ya da başka bir deyişle, IMF'in isteklerinin dışına çıkmak demek. 1977'de Ecevit döneminde başlayan, IMF'in istekleri doğrultusunda ortaya konan bu program, 1980'lerden günümüze kadar harfiyen uygulanıyor.

Sanayileşme duruyor. Enflasyon ve işsizlik bunların sonucu olarak çok büyük boyutlara varıyor.

Türkiye ekonomisi felç içinde. ANAP iktidarı Türkiye'yi idare edemez duruma geldi. Bunun için seçimlere gidiyor. Kitleleri aldatmak için DYP yeni bir umut kaynağı olarak gösteriliyor. Ama DYP'de 12 Eylül'den sonra uygulanan programı sürdürecektir. Çünkü 24 OCAK KARARLARINI alan Parti'nin başkanıdır.

Toptan eşya fiyatlarındaki artış (%)
(12 aylık ortalamalara göre)

Yıl	Artış (%)
1977	24.1
1978	52.6
1979	63.9
1980	107.2
1981	36.8
1982	27.0
1983	30.5
1984	50.3
1985	43.2
1986	29.6
1987	32.0
1989	69.6
1990	53.1

NOT: 1977-1981 dönemi Haziran ve Dış Ticaret Müsteşarlığı, sonraki yıllar DİE endeksine göre.

KİMLER VERGİ VERİYOR ?

Gelir beyannamesi verenler	:	15 Trilyon
Ücretliler	:	15 Trilyon
Kurumlar vergisi	:	8 Trilyon 920 Milyar
KDV vergisi	:	23 Trilyon 350 Milyar
Çiftçiler	:	1 Trilyon
Küçük esnaf	:	250 Milyar

Bütçenin tüm gelirleri 77 trilyon 950 milyar. Geri kalanı ise motorlu taşıt, banka, sigorta, dış ticaret vs. geliyor.

Bütçenin esasını çalışanların ödedikleri vergiler oluşturuyor. KDV vergisini de, tüketilen mallardan alınan bir vergi olduğu için, yine toplumun çoğunluğunu teşkil eden emekçi kitleler verir. Peki kurumlar vergisi gibi büyük tekelci sermayenin ödediği vergiler niçin bütçenin % 11.5'u gibi düşük bir rakkam? Çünkü siyasi iktidar tekelci sermayenin az vergi vermesi için çeşitli yasalar çıkartarak onları kolluyor. İşte yeni bir örnek:

Özel bankaların ödeyeceği vergiler

(1991 senesi 6 aylık) Milyar T.L.

Bankalar	Kâr	Vergi	Kâr/Vergi %
AKBANK	698.887	102.500	14.7
DEMİRBANK	17.253	4.249	24.0
DIŞBANK	51.649	7.266	14.1
ESBANK	40.102	5.079	12.7
FİNANSBANK	59.564	7.400	12.4
NETBANK	1.515	-	-
GARANTİ	147.068	16.402	11.2
İŞ BANKASI	199.042	48.073	24.2
TEKSTİLBANK	5.547	348	6.3
YAPI KREDİ	209.487	20.000	9.5
TOPLAM	1.430.374	211.317	14.77

Bankaların kârı artıyor ama vergileri artmıyor. 10 bankanın 6 aylık karı 1.5 trilyona yaklaşırken ödedikleri vergi 211 milyar. Kazançlarının % 15'ini vergi olarak veriyorlar. Halbuki kurumlar vergisi karının % 46'sını ödemeyi mecbur kılıyor. Bu durumda 658 milyar vergi ödemeleri gerekirken siyasi iktidarın çıkardığı yasaların kendilerine tanıdığı haklardan yararlanarak 211 milyar TL. ödüyorlar. Bu nasıl oluyor? Hazine bonoları alıyorlar, devlet tahvili alıyorlar. Bunların faizlerini ödemiyorlar.

Türkiye'nin en büyük zenginlerinden biri olan Sabancı'lara ait Akbank 700 milyar kar etmesine rağmen 100 milyar vergi ödüyor. Yani karının % 15'ini. Ama işçiler, ücretliler senelik kazançları 8 milyonu geçtiği zaman % 30 vergi ödüyorlar. Sabancı'lar mı zengin yoksa asgari ücretle çalışan bir işçi mi? Toplu sözleşme zamanı gelince, işçiler zam isteyince para yok diye kıyamet kopuyor ama.

Bütçenin durumu

Bütçe, devletin bir yıllık gelir ve gider tahminlerini gösterir. Devletin bir yıl içinde hangi kaynaklardan gelir sağlıyacağı bütçeden anlaşılır. Yine devletin bir yıl içinde nerelere harcama yapacağı da bütçede gösterilir. 1990'DA BÜTÇE AÇIKLARI 10.5 TRİLYON 1991'DE İSE 30 TRİLYONA TIRMANIYOR. Devamlı büyüyen bütçe açıkları gelirlerin giderleri karşılayamadığını gösteriyor. Bu açıkları kapatmak için devlet borçlanıyor. Bu borçlar devamlı artıyor. Bir de bu borçların faizleri var. Türkiye'de bütçede transfer faaliyetleri olarak görülen rakkamların hepsi borçların faizlerine gidiyor. Bütçe rakkamlarına göre % 50'si transfer ödemeleri ve bunun da hemen hemen büyük bir kısmı vergi iaedeleri ve faiz ödemeleridir. Bütçe açıklarını kapatmak için borçlanmak da yetmiyor. Bu sefer karşılıksız para basılarak enflasyon azdırılıyor.

1985 yılında 796 milyar olan bütçe açığı, 1990 yılında 10.5 trilyona yükseliyor. 1991 yılında 15.5 trilyon tahmin edilen bütçe açığı, seçimler nedeniyle 30 trilyona doğru tırmanıyor. Bu bütçe açığının nedenleri bir yandan gerekli vergileri toplamamak, diğer yandan da tekelci sermayenin isteği doğrultusunda karların daha fazla artması için yapılan harcamalar. Büyük sermayeden vergi toplamamak için gerekli yasalar çıkarılıyor.

Resmi rakkamlara göre 1980-89 seneleri arasında enflasyon % 44.8 büyüme hızı ise % 3.9. Bu yüksek enflasyonla, düşük büyüme hızı Türkiye tarihinde ilk kez gerçekleşiyor. Siyasi iktidar bu politikayı bilerek uyguluyor. Emekçilerin enflasyon altında ezilmesi, düşük büyüme yüzünden duran sanayileşmenin getirdiği işsizlik, onun umrunda mı? Önemli olan sermayenin kârlarını kaç kat artırdığı.

BÜTÇE GELİR GİDER TABLOSU

Milyar	1985	1986	1987	1988	1989	1990
GELİR	4515	6754	10089	17016	30379	53860
GİDER	- 5313	- 8165	- 12696	- 21006	- 38051	- 64400
AÇIK	- 796	- 1609	- 2575	- 4071	- 8312	- 10549

(KAYNAK: DPT)

DEVLETİN BORÇLANMA POLİTİKASI

1983 senesi sonunda ANAP iktidara geldiğinde Türkiye'nin iç borcu 3 trilyon 177 milyar iken 1990 sonunda 57 trilyon 56 milyara yükseliyor. Bu demektir ki her sene daha fazla borçlanıyor. Borcunu ödemek için daha fazla borç alıyor. Buna bir de borçların faizi eklenince borçlanma daha da büyüyor. Bu borçlanmayı gerçekleştirmek için devlet tahvillerinin ve hazine bonolarının faiz gelirlerini kurumlar vergisi matrahından düşebilme olanağı tanınıyor.

DEVLETİN İÇ BORÇLARI
(Milyar TL.)

	Dev. Tahvili	Haz. Bonosu	(%) Toplam/GSMH
1985	1032	490	5.5
1986	1511	822	4.2
1987	2407	1923	6.2
1988	4880	2542	6.3
1989	10940	3537	7.6
1990	18878	5469	7.9

(KAYNAK: Hazine Dış Ticaret Müsteşarlığı)

Bu rakamlara Merkez Bankası'nın Hazine'ye verdiği avanslar dahil değil. 1985'de 1.5 trilyon borçlanılırken, 1990 senesinde 24.5 trilyon borçlanılmış. Toplam borcun GSMH oranı ne demektir? Bu demektir ki borç olarak alınan para Türkiye'deki bütün gelirlerin % 7.9'una ulaşıyor. Bu oldukça yüksek bir rakkamdır. Böylece borçlar katlanıyor, tırmanıyor çok yüksek boyutlara ulaşıyor. Öyle bir duruma geliniyor ki Devlet tahvillerinin ve Hazine bonolarının yıllık mürekkep faiz yükü % 80'lere varıyor. Bu da 25 trilyon borçlanırsan bir senede 20 trilyon faiz ödemek zorundasın demektir. Bu bonoları ve tahvilleri alanlar ise genelde bankalardır. Çünkü bu faiz gelirlerini Kurumlar vergisinden düşerek çok az vergi verme olanağına sahip olurlar. Böylece devlet bir gelir kaynağından da mahrum olur. Böylece 25 trilyon borçlanan devlet bir senede 20 trilyon faiz öderken bir de 6 trilyon gelirden yoksun kalır ki toplam 26 trilyonluk bir kayba uğrar. Devlet sadece devlet tahvili, hazine bonosu ile borçlanmıyor. Dövize endeksli tahvil, gelir ortaklığı senetleri de var.

DEVLETİN DIŞ BORÇLARI:
Türkiye'nin 1983 senesinde dış borcu 18 milyar 391 milyon dolar. 1990 senesinde ise dış borç 49 milyar 35 milyon dolara çıkıyor. İçeride toplanan dövizlerin karşılığı ile 5-6 milyar doları bulan askeri krediler bu borcu daha da arttırıyor. Bir ülkenin bir senede ürettiği tüm malların karşılığı aşağı yukarı 1990 senesinde 90 milyar doları buluyorsa ve dış borçları bunun üçte ikisini oluşturuyorsa bu durum son derece korkutucu demektir. Bu borçlar nasıl ödenecektir? Yeni yatırımların olmadığı bir ülkede bu borçların faizlerini ödemek bile son derece zordur. Bu durumda yapılacak geriye tek bir çözüm kalıyor. Tekrar borçlanmak. Borcunu borçla ödemek.

SONUÇ:
60 milyar dolar olan dış borcu, doları 4700 liradan hesap edersek, 282 trilyon lira eder. Bu rakkama iç borç olan 57 trilyon lirayı ve piyasadaki banknot miktarı olan 15 trilyonu da ilave edersek karşımıza 354 trilyon lira çıkar. Bunlarla ne yapılıyor? İşte sorun burada düğümleniyor. Beş yıldızlı oteller mi, hayali ihracatçılara verilen vergi iaedeleri mi, otomotiv sanayiine teşvik olsun diye yapılan otobanlar mı, Türkiye'deki insanların % 10'u kullansın diye lüks tüketim mallarının ithalatı mı? Bu sorulara daha yığınla soru eklemek mümkün. Ama Türkiye'de doğan her çocuğun sırtına binen borç miktarı her geçen gün artıyor. Azan enflasyon emekçi kitleleri eziyor, çığ gibi büyüyen işsizlik afet haline geliyor.

Buğday fiyatlarına yapılan zam en çok işçi sınıfını etkiliyor

Türkiye'de dört kişilik bir işçi ailesi, ihtiyacı olan kalorinin ortalama olarak yüzde 13'ünü ekmekten alıyor.

Örneğin; bir erkek işçi en az 3200 kalori almalıdır. Bu kalorinin çeşitli besinlerden dengeli olarak alınması şarttır. Fakat işçiler, asgari beslenme için gerekli olan et, süt, meyva gibi besinleri yeterli ölçüde alamadıklarından, daha fazla ekmek tüketmek zorunda kalırlar. Bu nedenle buğday fiyatlarına karşı işçiler son derece hassastırlar.

Şehir nüfusu hızla çoğalmaktadır. Bu nüfusta işçilerin yeri oldukça büyüktür. İşçilerle birlikte diğer dar gelirli ailelerin bütçesinde de ekmek, un gibi harcamalar yüksek oranlara ulaşmaktadır. Buğday fiyatlarına yapılan zam bu ailelerin geçim sıkıntısını büyük ölçüde arttırmaktadır.

Seçimlerden sonraya ertelenen ekmek fiyatlarına İstanbul'da büyük ölçüde zamlar yapılacaktır.

Buğday fiyatlarına yapılan zam yoksul köylüyü de etkiliyor

Türkiye'de pazara buğday çıkarma sınırı 20 dönümden sonra başlıyor. İşletme büyüklüğü arttıkça, işletme başına pazara çıkarılan buğday miktarı büyüyor. İşletme başına en çok buğday pazarlayan işletmeler 200 dönümden büyük işletmeler.

Türkiye'de üç çeşit buğday üreticisi var:

1- Ürettiğini tüketenler,

2- Pazar için üretim yapanlar,

3- Ürettiği buğdayı ihtiyacını karşılayamadığı için piyasadan satın almak zorunda olanlar.

Bu son bölümde bulunan köylülerin çoğunun 10 dönüm civarında toprağı var. Hele toprağı kıraçsa 20 dönüm bile ona yetmiyor. İhtiyacı olan ortalama aile başına senelik 1281 kg. buğdayı satın almak için emeğini satacak, ırgat olarak çalışacak. Mevsimden mevsime, pamuk tarlalarında, zeytinliklerde, fındık bahçelerinde, narenciye bahçelerinde, inşaatlarda ek satın alma gücünü ele geçirmek için çalışacak. Çoğunluğunu orman köylülerinin oluşturduğu yoksul köylülüğü daha da yoksullaştırmak için buğday zammından daha elverişli ne olabilir?

Sadece orman köylüleri değil, buğday üretmeyen, küçük üretici olarak tütün eken, çay, zeytin, şeker pancarı üretimi yapanlar da buğdayı pazardan satın alıyorlar.

Öte yandan şehir nüfusu hızla çoğalıyor. Kır kesiminden şehirlere akın eden dar gelirli ailelerin bütçesinde ekmek, un gibi buğdaya dayalı gıdalar önemli bir yer tutuyor. Bunlara dar gelirli memurları, küçük esnaf ve zanaatkarları da ilave edersek, Türkiye nüfusunun çok büyük bir kısmının buğday zammından etkilendiğini görmek de mümkün olur. Ayrıca buğdaya yapılan zammın genel geçinme endekslerinde bir yükselme yaptığı da kesindir.

İşletme sayısı ve işlenen arazinin toprak büyüklüğüne göre dağılımı

	5 den az	5-9	10-19	TOPLAM
İşletme sayısı	309.892	265.306	527.181	1.102.379
%	9.09	7.84	15.55	32.48
İşlenen arazi (Dekar)	551.789	1.776.311	7.096.213	9.414.313
%	0.24	0.77	3.13	4.14
Ortalama (Dekar)	1.780	6.657	13.460	8.539

YEREL YÖNETİMLER :

Seçilmiş kent meclisleri

• TÜRKİYE'DE GERÇEK YEREL YÖNETİMLER HİÇBİR ZAMAN OLMADI.
• GERÇEK YEREL YÖNETİM, KENTLERİN HER TÜRLÜ YÖNETİMİNİ SEÇİLMİŞ KENT MECLİSLERİNİN YETKİSİNE BIRAKMAKLA MÜMKÜNDÜR.
• SEÇENLERİN SEÇİLENLERİ HER AN DENETLEME YETKİSİ OLMADIKÇA DEMOKRATİK YEREL YÖNETİMLERDEN SÖZEDİLEMEZ.
• ARSA SPEKÜLATÖRLERİ, GECEKONDU MAFYALARI VE KOOPERATİF VURGUNCULARI KENTLERİ YAĞMALAMAKTADIR.
• BİR AVUÇ KAPİTALİSTİN ZEVKİ İÇİN KENTLERİN BÜTÜN DOĞAL VE TARİHİ GÜZELLİKLERİ KAMUYA KAPATILIP ÖZEL MÜLKİYETE GEÇİRİLMEKTEDİR.

Yerel yönetimler denilince çoğunlukla hemen akla belediyeler gelir; yerel yönetimlerin sadece belediyelerden ibaret olduğu sanılır. Oysa yerel yönetim esas olarak kentlerin her türlü idari yönetimini kapsamaktadır. Bu kapsamda ele alındığında Türkiye'de gerçek bir yerel yönetimden sözetmek olanaksızdır. Kentler idari açıdan bütünüyle merkezi otorite tarafından atanan vali ve kaymakamlarca yönetilmektedirler. Belediyelerin işlevi yerel yönetimden çok, kamu hizmetlerini meta olarak pazarlamak veya pazarlanmasını düzenlemekten ibarettir.

Kısaca kentlerde yaşayanlar kendi yöneticilerini seçmiyor, sadece zorunlu hizmetlerin kendilerine pazarlanması işlerini kimlerin idare edeceğini kararlaştırıyor. Gerçek anlamıyla yerel yönetimin ilk koşulu kentlerin her türlü idari işlerinin kentlerde yaşayanlar tarafından seçilmiş organlara devredilmesidir.

Bu amaçla:

* VALİLİK VE KAYMAKAMLIK KURUMLARI LAĞVEDİLMELİ, bunların yetki ve görevleri,

* SEÇİLMİŞ KENT MECLİSLERİNE verilmelidir.

* BELEDİYE MECLİSLERİ kentin tüm idari işlerinden sorumlu KENT MECLİSLERİNE DÖNÜŞTÜRÜLMELİ, bu meclisler semtlerden seçilmiş ve seçmenleri tarafından geri alınabilir temsilcilerden oluşmalıdır.

* GİZLİ MECLİS TOPLANTILARINA SON VERİLMELİ, ÇALIŞANLARIN DA KATILABİLECEĞİ SAATLERDE VE geniş salonlarda halka açık yapılmalıdır.

Kapitalist kentler hayatın her alanını çalışanlar için çekilmez hale sokmaktadır. İşçi ve emekçiler için kent yaşamının en çekilmez yanlarından biri de ulaşımdır. Milyonlarca işçi ve emekçi işyerlerine ulaşmak için saatlerce tıkabasa dolu araçlarla yolculuk yapmak zorunda kalıyorlar. Çalıştıklarından çok daha fazla bir yorgunluk içinde işyerlerine ulaşıyorlar.

Çalışanlar saatler süren bu yorgunluğa istedikleri için, kendileri için katlanmıyorlar. Kendi işgüçlerini kapitalistin işyerine taşıma işini görüyorlar. Yani yolculukta geçirdikleri süre çalışmalarının bir parçasıdır.

Bu nedenle:

EVDEN İŞYERİNE KADAR GEÇEN YOLCULUK SÜRESİ İŞ ZAMANI SAYILMALIDIR.

Ayrıca kendi iş güçlerini kapitalistin işletmesine taşırken ödedikleri ücret, kendi günlük işgücünden başka kapitaliste verdikleri karşılıksız bir paradır. Bütün işyerleri çalışanlarının yol ücretini karşılamalıdır.

Bunun için:

* HER İŞYERİ ÇALIŞANLARINA UYGUN SERVİS ARACI SAĞLAMAKLA YÜKÜMLÜ OLMALIDIR.

* HERKESE KARŞILIKSIZ TOPLU TAŞIMA HİZMETİ SAĞLANMALIDIR.

Konut sorunu bütün kentlerin temel sorunu durumundadır. Kent nüfusunun büyük çoğunluğunu oluşturan işçi ve emekçiler, ya hiçbir altyapı hizmeti bulunmayan sağlıksız gecekondularda oturmak, ya da beslenme, eğitim ve sağlık giderlerinden kısarak çok yüksek kira bedelleri ödeyerek normal konutlarda oturmak zorunda bırakılmışlardır.

İhtiyaca cevap verecek kadar konutun sağlanamaması bir yanda konut kiralarını astronomik rakamlara çıkarırken, diğer yanda arsa spekülatörlerinin, gecekondu mafyalarının ve kooperatif vurguncularının yaygınlaşıp kentleri talan etmelerine yol açmaktadır.

Tüm bu sorunların köklü çözümü için:

* BÜTÜN KENT ARSALARI KAMULAŞTIRILMALI VE ÖZEL GİRİŞİMLERİN TASARRUFUNA SUNULMASI YASAKLANMALIDIR.

* FAZLA İŞÇİ ÇALIŞTIRAN HER İŞYERİ ÇALIŞANLARINA ÇALIŞTIKLARI SÜRECE KARŞILIKSIZ OTURABİLECEKLERİ SAĞLIKLI KONUTLAR TEMİN ETMEKLE YÜKÜMLÜ OLMALIDIR.

* HERKESE SAĞLIKLI KONUT GÜVENCESİ VERİLMELİDİR.

Kapitalizm bütün maddi ve manevi değerleri bir ticaret eşyasına, kar aracına çevirir. Bunun içindir ki, kentlerin bütün doğal güzellikleri estetikten uzak beton yığınlarına çevrilmekte, kıyılar yağmalanmakta, denizler, göller ve ırmaklar yaşanmaz hale getirilmektedir. Herkesin gezip dinlenmesi gereken yerler, küçük bir azınlığın zevki için parsellenmekte ve kamuya kapatılmaktadır.

Kentin bütün doğal ve tarihi varlıkları bütün kentlilerin ortak malıdır. Dolayısıyla bunların tasarrufu SEÇİLMİŞ KENT MECLİSLERİ-

✔ VALİLİK VE KAYMAKAMLIK KURUMLARI LAĞVEDİLSİN !
✔ KENTLERİN HER TÜRLÜ YÖNETİMİ SEÇİLMİŞ KENT MECLİSLERİNE VERİLSİN !
✔ BÜTÜN KENT ARSALARI KAMULAŞTIRILSIN !
✔ BÜTÜN SEMTLERE EŞİT HİZMET !
✔ PARALI TOPLU TAŞIMACILIĞA SON !
✔ HER İŞYERİNE UYGUN SERVİS !
✔ HERKESE SAĞLIKLI KONUT GARANTİSİ !
✔ ŞİRKET KURTARMA OPERASYONLARINA HARCANAN TOPLU KONUT FONLARI SEÇİLMİŞ KENT MECLİSLERİNİN DENETİMİNE !
✔ TOPLU KONUT FONLARININ DEFTERLERİ KAMUYA AÇILSIN !
✔ BU FONLARLA KURTARILMIŞ ŞİRKETLERİN MAL VARLIKLARINA EL KONULUP KONUT ÜRETİMİNDE KULLANILSIN !
✔ KENTLERİN YAĞMALANMASINA SON !

İNSANLAR ve İNSAN HAKLARI AYAKLAR ALTINDA

Türkiye, tarihi boyunca yaşadığı despotizmden ötürü, gerçek anlamıyla insan olmanın özgürlüğünü ve sınırsız insan haklarını hiçbir zaman yaşamamıştır. 12 Eylül darbesinden sonra ise insan haklarının sistemli ve bilinçli bir şekilde budanması yaşanmıştır. 12 Eylül rejiminin devamını yaşadığımız günümüzde devlet adamlarına, hükümet sözcülerine bakılırsa "insan hakları konusunda batı ile yarışır durumdayız". Gerçek yaşamda bu hakların kullanımına gelince, herşeyin sözde kaldığı, tanınmış olan hakların bile içlerinin nasıl boş olduğu açıkça görülür. Öncelikle 1982 Anayasası ile insan hakları ayaklar altına alınmıştır. Aslında, 82 Anayasası bir ANA YASAKLAR demetidir. İnsanların, insan olmaktan doğan haklarını belirtmekten çok, neler yapmasının yasak olduğunu belirten bir belgedir. Sözedilen haklardan sonra ise "Devletin iç ve dış güvenliği, ülkesi ve milleti ile bölünmez bütünlüğü, Cumhuriyetin temel ilkeleri ve milli güvenliği için tehlike teşkil eden hallerde" diyerek kısıtlamalar getirilmiş veya kanunla yasak koyulacağı belirtilmiştir.

Aynı haklar, azınlık bir kesime "hak" olarak tanınır ve kullandırılırken, çok daha geniş bir kesim için "yasak" olmaktadır. Alın "Basın-Söz-Düşünce Özgürlüğünü". Bugün tekelci sermaye çevreleri ve onların sözcüleri, burjuvazinin çıkarlarını savunan ve onun dümen suyundaki partiler için yasak var mıdır? İster günlük basın alanında, isterse süreli yayınlarda göstermelik kısıtlamalar dışında hiçbir engel var mıdır? İstediklerini söyleyip, konuşup, yazamamakta mıdırlar? Hayır, bu konuda tam bir "düşünce-söz-basın özgürlüğüne" sahiptirler. Ama aynı haklar işçilere, emekçilere, onların siyasi sözcülerine, partilerine, kuruluşlarına tanınmakta mıdır? Tabii ki hayır! Bu noktada "Milli güvenlik, devletin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğü..." gündeme gelmekte, yasaklar başlamaktadır. Herşeye rağmen "haklar bütün insanlar içindir, ayrım olmamalıdır" deyip, burjuvaların kullandığı hakları kullanmaya kalkanların ise başına gelenler bellidir. İşte sosyalist basın mensuplarının, yazarlarının, politikacılarının durumu... Sürekli gözaltına alınan, zaman zaman uzun hapis cezalarına çarptırılan, işkence gören insanlar...

Aynı şey işyerlerindeki mücadelemizde de yaşanmıyor mu? Direniş yaptı, işyerinde güvenliği bozdu, işverene haraket etti vb. diyerek pek çok işçi işyerinden atılır, emniyette gözaltına alınır, hatta mahkemelere verilir. Nedeni sorulacak olursa cevap hazırdır: "Çalışma Hakkı" korunmalıdır. Ama işverenlerin işyerinde işçilere yaptığı hakaretler, baskılar, keyfi uygulamalar, tek tek veya toplu işten çıkarmalar... Bunlara gelince "çalışma hakkı" unutulur, patronlara ne ceza veren ne de onları yargılayan çıkar.

Hangi hakkı alırsak alalım, bu hakların kullanılışında sınıfsallığı görmemek mümkün değildir, kiminde açık açık, kiminde ise daha gizli. Ama mutlaka her hakkın kullanılışında bu sınıfsallık vardır.

İnsan hakları açısından sınıfsallığın yanında bir ayrım daha getirilmiştir: "Ulusallık". Kürtlerin çoğunluk olduğu bölgeleri esas olarak kapsayan alanda, batıda uygulanabilen pek çok hak askıya alınmıştır. Oniki ili kapsayan Olağanüstü Hal uygulaması ile, bu bölgede pek çok yeni yasaklar getirilmiştir. Kimi hakların kullanımı ise Olağanüstü Hal Bölge valiliğinin iznine bağlanmıştır. Yani Ankara'da gösterilen bir temsil, bir film Diyarbakır'da, Siirt'te Olağanüstü Hal tarafından yasaklanabilir. İstanbul'da yayınlanan ve okunmasında sakınca görülmeyen bir gazete, dergi, Şırnak'ta "sakıncalı" bulunarak dağıtımı yasaklanabilir. Bölge insanları "bölücü, kışkırtıcı" vb. suçlamalarla başka bölgelere sürgün edilebilir. Köyler, mezralar boşaltılabilir, insanlar açlığa sürüklenebilir...

Bütün bunlar yasal olarak insan haklarını kullanmaktan alıkoyan uygulamalardır. Ama devlet yalnız yasal uygulamalarla insan haklarını yok etmekle yetinmemektedir. Bir yandan vali, kaymakamlık gibi kurumlar, öte yandan güvenlik güçleri keyfi uygulamalarla da insanların yasada olan haklarının kullanımı engellenmektedir. Yasal olarak yayınlanmış bir kaset, güvenlik güçlerinin keyfi uygulamaları ile toplatılabilmektedir. Toplantı, gösteri yürüyüşleri emniyet güçlerinin keyfi kararları ile yaptırılmamaktadır, vb...

İnsan haklarının önlenmesi bununla da kalmamaktadır. İnsanları takip eden, fişleyen, işe bile girerken hakkında güvenlik soruşturmasını zorunlu kılan uygulamaların dışında, Kontr-Gerilla gibi gizli örgütlenmelerle de baskı, gözdağı uygulanmaktadır. Bir Kürt aydını ve önderi olan Vedat Aydın'ın kaçırılıp işkence ile öldürülmesi ile başlatılmış bu uygulamalar Diyarbakır, Siirt, Mardin yörelerinde sürmekte, Kontr-Gerilla timleri insanları katletmektedir. Yani yalnız "insan hakları" değil, insanlar da ayaklar altındadır.

TERÖR YASASI NASIL UYGULANIYOR?

TERÖRLE MÜCADELE YASASI NELER GETİRDİ?

● CEZALARDA ARTIRIM
Yasa ile "terör" kabul edilen suçlarda, mevcut ceza kanunundaki cezaların yüzde elli artırılarak verilmesi hükmü getirilmiştir. Ayrıca 100 ila 500 milyon arasında da para cezaları getirilmiştir. (Madde: 5 ve 7)

● DÜŞÜNCE SUÇLARINA AĞIR CEZA
"Bölücülük" kabul edilecek görüşlerini yayanlar için yazara 200 milyona kadar para cezası ve 2 ila 5 yıl arası hapis; yazı işleri müdürlerine 6 ay ila 2 yıl arası hapis ile 100 milyona kadar para cezası verilecektir. (Madde:8)

● SAVUNMA HAKKINA KISITLAMA
Savunmalar kısıtlanmıştır. Bir sanığı en fazla 3 avukat savunabilecek, mahkeme sanığı duruşmalara getirmeden dosya üzerinden de karara varabilecektir. (Madde: 11)

● TUTUKLULUK KOŞULLARINDA AĞIRLAŞMA
Bu yasaya göre yargılanmak üzere hapse konulanlar tek kişilik hücrelere konulacaktır. Savunma için dahi olsa diğer tutuklularla görüştürülmeyecek, cezaevleri arasında mektuplaşma yasaklanacaktır. Bayramlarda cezaevlerinde yapılan açık görüşlerden yararlandırılmayacaklardır. (Madde: 16)

● DAHA UZUN HAPİS YATIRILMA
Hükümlülere İnfaz Kanunu gereğince uygulanan cezasının 2/5'ini yattıktan sonra "şartlı tahliye" işlemi, bu yasadan ceza alanlarda 3/4 olarak uygulanacak ve "iyi halli" olma şartı aranacaktır. (Madde: 17)

● İŞKENCECİLERE DEVLET DESTEĞİ
İşkence ve kötü muamele suçundan yargılanan kamu görevlileri dava sonuna kadar tutuklanamayacak ve ücreti devlet tarafından ödenmek kaydıyla avukat sağlanacaktır. (Madde: 19)

● İŞKENCECİLERE KORUMA
İşkence için açılan davalarda "kasten adam öldürme ve öldürmeye tam teşebbüs" dışında, görevli amir ve memurlar Memurin Muhakematı Kanununa göre, İl İdare Kurulunca yargılanacaklar. Yani ancak disiplin cezasına çarptırılabileceklerdir. (Madde: 19)

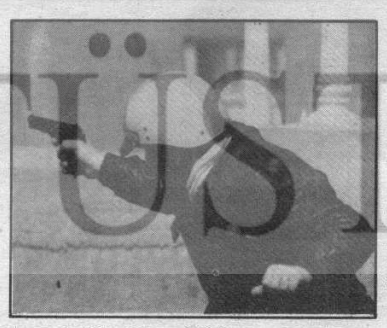

İŞKENCECİLER YARGILANAMIYOR

İşkenceciler artık daha "cesur"! İşkenceciler artık yargılanamayacakları güvencesiyle insanlara işkence yapıyor. Soyuyorlar, su sıkıyorlar, falakaya yatırıyorlar, elektrik veriyorlar, dövüyorlar... Ve kurbanlarının yüzüne daha güvenle haykırıyorlar: "Git istediğin yere şikayet et." İşkencecilerin artık daha cesaretli olmaları boşuna değil. Çünkü, terör yasası ile onlara güvence verildi. "İşkence serbest, yargılama yok" denildi. Terör yasası ile yalnız yeni yapılan işkencelerin yargılanmasının önlenmesiyle kalınmadı. Yargı önündeki işkenceciler de kurtarıldı. Yani işkencecilere "af" getirildi.

İşte örnek: Öğretmen Sıddık Bilgin'i işkence ederek öldürdüklerinden ötürü Ankara 2.Ağır Ceza Mahkemesinde yargılanan dört subay ve bir er için açılan davada verilen ara karar şöyle: "Sanıkların Sıddık Bilgin'e suçlarını söyletmek için işkence yaptıkları ve bu nedenle de Bilgin'in öldüğünün tespit edildiği, sanıkların buradaki eyleminin kasten adam öldürmek olmadığı", 3713 sayılı yasaya göre "kasten adam öldürme ve öldürmeye teşebbüs dışında, görevli amir ve memurların Memurin Muhakematı Kanunu'na göre, İl İdare Kurulu'nda yargılanmaları gerekir." Yani, hapis cezasına değil, disiplin cezasına çarptırılabilecekler. Bunun için bütün işkenceciler, işkenceye devam ederken "terör yasası çok yaşa" diye haykırıyorlar...

YAZARLAR DA "TERÖRİST"

Terör yasası ile birlikte artık görüşlerini açıklayan, yazan, konuşma yapan insanlar, şayet devletin resmi ideolojisinin dışında görüş bildiriyorlarsa "terörist" damgasını yemekten kurtulamıyorlar. Devrimci mücadelede yer alan, Kürt halkının özgürlük mücadelesine yandaş olan yazarlar, gazeteciler, yayıncılar, çıkarılan Terör Yasası'ndan sonra "terörist" kabul ediliyorlar. Dün fikirlerinden ötürü Türk Ceza Kanunu'nun ünlü 142. maddesinden ötürü yargılanırken "düşünce suçlusu" kabul edilenler, bu yeni yasayla "terörist" yapılmış oluyor. İşte bunlardan biri de İsmail Beşikçi. Kürt sorunundaki incelemelerinden ötürü uzun yıllarını hapiste geçiren araştırmacı-yazar İsmail Beşikçi, Ortadoğu'da Devlet Terörü isimli kitabından ötürü yine içeride. Ama artık "düşünce suçlusu" olarak değil, "teröre yardımcı" olarak. Üç yıldan beş yıla kadar hapsi ve 100 milyon liraya kadar para cezasına çarptırılması isteniyor.

Devlet Güvenlik Mahkeme'lerinde Beşikçi gibi "terörist" suçlamasıyla yargılanan yazar, gazeteci, yazı işleri müdürlerinin sayısı her gün çoğalırken, istenen cezalar yüzyılları, para cezaları milyarları aşıyor.

ÖLDÜRMEK SERBEST!

Terör yasasıyla birlikte, emniyet güçlerince işlenen "cinayetlerin" sayısı hızla artmaktadır. Bugüne kadar asker ve polis tarafından öldürülen insan sayısı yüzü bulmaktadır. Gece arkadaşıyla dolaşan genç bir kız, kimliksiz diye alıkonabilmekte ve kendisiyle beraber olmak isteyen astsubayı reddettiğinde vurulabilmektedir. Bir gazinoda yemek yiyen bir grup, kendi aralarında kürtçe konuştu diye, yan masada oturan emniyet amirince kurşunlanabilmektedir. Gece karanlık bir caddede yürüyen iki gence, "şüpheli" görülüp kurşun sıkılabilmektedir. Evi basılan silahsız insanlar, "çatışma" süsü verilen operasyonlarda taranarak öldürülebilmektedir. Bütün bunlar Terör Yasasından sonra yoğunlaşıyorsa, bu "cinayetlerde" yasayla birlikte devlet güçlerine verilen cesaretin belirleyici olduğu bellidir.

- **DÜZEN PARTİLERİNE OY YOK !**
- **OYLARIMIZ BAĞIMSIZ SOSYALİST ADAYLARA !**
- **PARLAMENTO ÇÖZÜM DEĞİL , KURTULUŞUMUZ SOSYALİZM ...**
- **FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK !**

YAŞASIN SOSYALİZM !

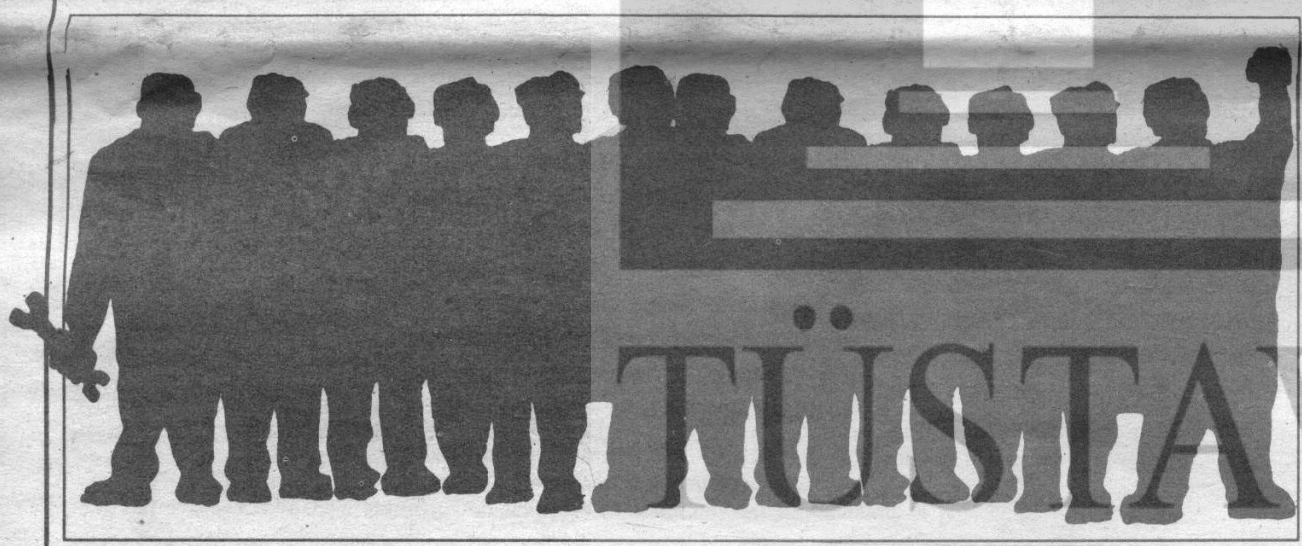

SEÇİMLERDE DEVRİMCİ, YURTSEVER, SOSYALİST BAĞIMSIZ ADAYLARI DESTEKLEYELİM !

Seçimlerde işçilerin ve emekçilerin gerçek sesi olabilecek, devrim ve sosyalizm görevlerini işçi sınıfı ve diğer emekçilerin gündemine sokabilecek, devrimci, yurtsever, sosyalist bağımsız adayları destekleyelim. Seçim kampanya ve çalışmalarında aktif olarak yeralalım.
Bu nitelikte adayların olmadığı seçim bölgelerinde, hiçbir parti ve adaya oy vermeyelim. Sandığa tepkimizi ifade edecek "Boş Oy" atalım!..

İSTANBUL'DAN SEÇİMLERE KATILAN BAĞIMSIZ SOSYALİST ADAYLAR

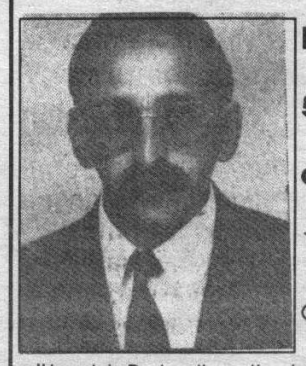

NECATİ KOTAN

5.Bölge (Kartal - Pendik)

1958-Erzurum Aşkale doğumlu. İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nde işçi. Belediye-İş Sendikası Anadolu Yakası C Bölgesi Baştemsilcisi.

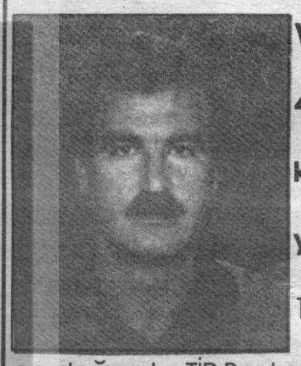

VAHDETTİN ÖZKAN

4.Bölge (Beykoz - Üsküdar - Şile - Ümraniye)

1961-İstanbul Paşabahçe doğumlu. TİP Beykoz İlçe üyesi olarak çalıştı. Hizmet işçisi olarak çalışıyor.

DÜZGÜN AKYOL

6.Bölge (Bayrampaşa - Eyüp - Gaziosmanpaşa)

Tunceli doğumlu. Pancar Motor'da 16 yıllık işçi. Siyasal ve sendikal mücadeleye işçi olarak katıldı.

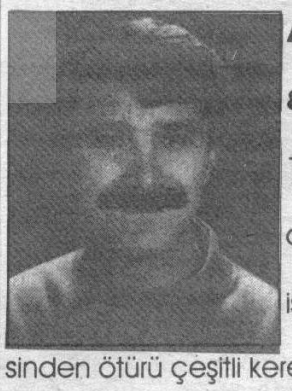

A.KADİR AKBABA

8.Bölge (Bakırköy)

1958-Adıyaman Besni doğumlu. Konfeksiyon işçisi. Politik mücadelesinden ötürü çeşitli kereler gözaltına alındı; tutuklu kaldı.

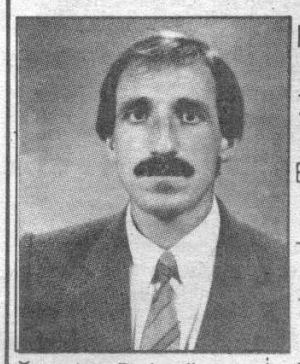

HİLMİ KARAOĞLAN

7.Bölge (K.Çekmece - B.Çekmece - Çatalca - Silivri)

1956 Diyarbakır doğumlu. Belediye - İş Sendikası 2 Nolu Şube sekreteri.

Sahibi: Mehmet Oğur Y. İşleri Müdürü: Atalay Yılmaz Adres: Şahkulu mah. Galiptepe Cad. 48/5 TÜNEL-İST.
BASKI : Aydınlar Matbaası EKİM'91 2.000.- TL. (KDV Dahil) Tel: 145 08 02